

Rose

Roundlynoy เฌอน

Kanapy กาญ

ทวงคืน อสูรใจ ๒

Rose

ตรวนอาสัญ

2

Roundlynoy

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ตราวนาสัญลักษณ์ 2

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7686-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตถพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อ่องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ กุลทรัพย์ ทรัพย์เสริมทวี, ศิริภัตสร ลิ้มณี, ปานีศา สุอุทัย
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก วรรณศิลป์ สุวิหะเสถียร
ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล, ศุภิสรา เล็กเลิศ
พิสูจน์อักษร สีน้าเงิน, ณปภัช

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งกับ *ตรวนอาสัญ* ในเล่มที่ 2 แล้วนะค่ะ จากเล่มที่แล้วคุณผู้อ่านคงเห็นว่าเรื่องราวมีการทิ้งปมปริศนาไว้มากมาย แต่ละอย่างก็ดูน่าสงสัยขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งยังเกี่ยวพันถึงใครหลาย ๆ คน แถมยังจบได้ค้างคาใจมากด้วยใช่ไหมคะ อย่างนั้นทางสำนักพิมพ์ขอสปรอยล์ไว้ให้รู้สึกอยากรู้เล่น ๆ อีกนิดดีกว่าค่ะว่า *ผีปลิว* นั้นอาจจะร้ายกาจก็จริง แต่เขาก็ไม่ใช่ผีที่ร้ายกาจที่สุด หากไขปริศนาเกี่ยวกับภูมิหลังของปลิวกับโรงเรียนมัธยมวรวัดนี้ได้ มันจะนำพาไปสู่เรื่องราวที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น ถึงขั้นที่คุณผู้อ่านอาจคิดไม่ถึงกันเลยทีเดียวค่ะ

ตอนนี้คุณผู้อ่านเดินทางมากับกฤตติณณ์ได้ครึ่งทางแล้วนะค่ะ แอบกระซิบบอกนิดหนึ่งค่ะว่าเนื้อเรื่องในส่วนของ *เกมลงทัณฑ์* ที่อยู่ในเล่ม 2 นี้ทั้งเข้มข้นและลุ้นระทึกจนคุณผู้อ่านต้องวางไม่ลงแน่นอน และนอกจากเนื้อเรื่องที่คืบหน้าไปกว่าครึ่งแล้ว กฤตติณณ์ยังมีความคืบหน้าอย่างรวดเร็วกับน้องเพลิงของเขาค่ะ! ตั้งแต่ย้อนเวลามากี่ลูกไม้แพรวพราวกว่าเดิมจนเพลิงห้ามใจไม่ไหวแล้วนะ! อยากรู้แล้วใช่ไหมคะว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรบ้าง อย่างนั้นเชิญคุณผู้อ่านทุกท่านไปตามลุ้นตามเชียร์กันได้เลยค่ะ

Rose

จากใจนักเขียน

บอกตามตรงว่าก่อนหน้านี้ไม่เคยอินอะไรไทยๆเลย รู้สึกว่ามันเข้าใจยาก เข้าถึงยาก แต่ไม่รู้เพราะอะไรดลใจ ถึงได้เลือกมาเขียนนิยายผิทั้งๆที่กลัวผี และเพราะเรื่องผีผูกพันอยู่กับความเชื่อ ตำนานไทย ทำให้ราวน์จำเป็นต้องไปศึกษาเรื่องพวกนี้เพื่อเอามาเขียน นั่นทำให้ได้รู้ว่า ความจริงอะไรไทยๆ มันโคตรเจ๋ง เลยอยากหยิบยกมาเล่าในรูปแบบที่ทันสมัย ย่อยง่าย ดังนั้นถ้าใครอ่านแล้วรู้สึกว่ามันเจ๋งอย่างที่ราวน์รู้สึกก็จะดีใจมากค่ะ (ฮา)

ดรวนอาลัย เป็นนิยายที่ราวน์ใช้เวลาเขียนนานถึงสามปี หลังจากเลิกเขียนนิยายไปนานมาก ๆ จากเด็กน้อยที่เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ก้าวสู่วัยทำงาน มันคือช่วงชีวิตหนึ่งที่เราได้ลิ้มไปแล้วว่าตัวเองฝันอยากเป็นนักเขียน แต่นิยายเรื่องนี้กลับทำให้เราจดจำผิวนั้นได้อีกครั้ง

ดังนั้นขอบคุณทุกคนที่เลือกหยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา ทั้งที่บังเอิญผ่านมาเจอ คนที่ตามอ่าน คอมเมนต์ โดเนต สนับสนุนราวน์ในทุกช่องทาง รวมไปถึงสำนักพิมพ์ Rose ที่มอบโอกาสให้นักเขียนตัวเล็ก ๆ คนนี้ค่ะ

Roundlynoy

TRIGGER WARNING

Abuse

การทำร้าย ใช้ความรุนแรง

Dubious Consent

การ่มขึ้นโดยที่อีกฝ่ายกึ่งจำยอม
(ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)

Underage Sex

การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์
(ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)

ตอนที่ 39

เกมลวกกัณฑ์ : ชั้นสี่

หลังจากพักผ่อนเอาแรง พวกเขาก็นั่งลงจากชั้นห้าอย่างเงียบกريبันโดแต่ละชั้นเมื่อลงไปชั้นหนึ่งก็จะปรากฏกำแพงล่องหนขึ้นมากันขวางลงต่อไม่ได้ ทำให้จำต้องผ่านระเบียบทางเดินเพื่อตามหาบันไดใหม่

ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อก้าวลงไป ทางเดินที่เคยเรียบง่ายจะแปรเปลี่ยนเป็นสลับซับซ้อน พาดไขว้ดูจเขาวงกต ก่อนลงมา พวกเขานัดแนะสัญญาณมือง่ายๆ กันเรียบร้อยแล้ว ขณะอยู่ชั้นล่าง พยายามพูดให้น้อย เคลื่อนไหวให้มาก มีเพียงผ่านแต่ละชั้นอย่างรวดเร็วถึงจะมีชีวิตรอดต่อไปได้

ขณะพักเอาแรง ฟาโสเล่าให้เขาฟังแล้วว่าตัวประหลาดที่อยู่ในชั้นสี่นั้นแข็งแกร่งไม่ต่างจากตัวที่เจอตรงบันได ทั้งหมดล้วนเป็นประเภทมีแรงมาก แต่ร่างกายเปราะบาง เมื่อพิจารณาถึงความเป็นไปได้ดังกล่าว กฤตติณณ์ก็คิดว่ายังพอรับมือได้อยู่

อย่ากลัว...กฤตติณณ์กระซิบบอกกับตัวเองขณะเดินลงบันได มีแต่ต้องใจเย็นเข้าไปจึงจะเข้าออกได้อย่างสิ้นไหล นั่นคือกฎข้อสำคัญที่ท่องจำมาซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ทางเดินในชั้นสี่มีโตะลึ่มระระขนาดหักพัง แสงจันทร์ขีดขาวตกกระทบวัตถุ ก่อเป็นเส้นเงาทอดยาวพานให้สภาพแวดล้อมยิ่งดูมืดทึบ ได้โตะไม้ที่ถูกความมืดปกคลุมคล้ายมีบางสิ่งกำลังซ่อนตัวอยู่

กลิ่นคาวเลือดเข้มข้นยิ่งกว่าตอนอยู่บนชั้นห้า กฤตติณณ์ขมวดคิ้ว

น้อยๆ ขณะหรีตาลงพลันรู้สึกประหลาดใจ พื้นตรงหน้านั้นเหมือนมีบางสิ่ง
กองสุมวางระเกะระกะอยู่เต็มทาง แพบไม่มีที่ว่างให้ก้าวเดิน แรกเริ่มเขา
ยังเดาไม่ได้ว่านั่นคืออะไร รอจนฟ้าใสกุดเปิดไฟฉายถึงได้ค้นพบว่าสิ่งที่
กองสุมอยู่เต็มทางเดินล้วนเป็นซากศพ!

หนึ่ง สอง...สืบศพบนทางเดินมีจำนวนมากเกินกว่าจะนับไหว ร่าง
แต่ละร่างล้วนฉีกขาดแห้ววันประหนึ่งตุ๊กตาที่ถูกเล่นจนพัง ทั้งๆ ที่มันแทบดู
ไม่ต่างจากทะเลเลือดของมือมืดพระนคร แต่ไม่รู้ทำไม ยามทอดสายตา
มองซากร่างเบื่องหน้า เนื้อตัวเขากลับรู้สึกเย็นวาบอย่างไม่อาจห้าม

เป็นเพราะนี่คือ ‘ศพ’ ของจริง ไม่ใช่ศพเทียมที่ถูกสร้างมาจากมโนทัศน์
อันวิปริตของมือมืดอย่างนั้นหรือ

เป่าสายตากกตติณณ์ขยับช้าๆ มองแต่ละใบหน้านบนพื้น ก่อนจะพบว่า
ศพบางศพมีหน้าตาเหมือนกัน

รูปหนึ่งกตติณณ์พลันนึกถึงคำพูดของฟ้าใส

“อยู่ที่นี่ไม่ว่าเราจะตายไปกี่ครั้งก็จะฟื้นกลับขึ้นมาที่ชั้นห้า ฟื้นขึ้นมา
แล้วกลับลงไป ให้ตัวประหลาดพวกนั้นฆ่าซ้ำแล้วซ้ำเล่า หนูจำได้แม่นเลยว่า
ตอนที่พูดถึงเรื่องนี้ เด็กผิวนั้นหัวเราะออกมา บอกนี่คือวงเวียนแห่งการทรมาน
ชั่วนิรันดร์

“เป็นเกมลงทัณฑ์ที่น้ำหวานมอบให้กับเรา”

ยิ่งฟื้นขึ้นมาก็จะยิ่งเห็นศพของตัวเองกองสุม มองซากร่างตนนอนนิ่ง
กับพื้นครึ่งแล้วครึ่งเล่า ค่อยๆ ถูกมันฝังทบกลบความหวัง สถานการณ์แบบนี้
ย่อมทรมานผู้คนให้กลายเป็นบ้าได้

ชายหนุ่มเพ่งมองแต่ละใบหน้า แม้ทั้งหมดจะไม่สมประกอบนัก แต่กับ
บางคนเขายังจดจำได้อยู่

เป็นพวกลูกค้าที่เคยซื้อบริการน้ำหวาน...

“กลัวหรือเปล่าคะ” ฟ้าใสถาม กระบอกไฟฉายถูกกดต่ำเอียงลง
ปล่อยให้องศาแสงตกกระทบกับใบหน้าบิดเบี้ยวของศพบนพื้น ชับเน้นให้มัน
ยิ่งดูน่าสะพรึง

“ไม่ต้องกลัวหรอกนะคะ ยังไงเราก็ไม่ได้ตายจริงอยู่แล้ว” रिमฝีปากบาง

เหยียดออกเป็นรอยยิ้มน้อยๆ ท่ามกลางซากศพและซากปรักหักพัง มันช่างดูบริสุทธิ์ไร้เดียงสา แต่แทนที่จะทำให้รู้สึกน่าทะนุถนอม กลับทำให้หัวใจกตติณณ์ยิ่งเย็นเยียบ

ต้องผ่านเหตุการณ์แบบไหนมา เด็กคนหนึ่งถึงจะเผชิญหน้ากับความเป็นตายได้อย่างไม่แยแสถึงขั้นนี้...

เขากลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอขณะเบือนหน้าหนีจากซากศพ อุดคึดไม่ได้ว่าหากตัวเองตายไปที่นี่ พื้นคื่นซีฟแล้วกลับลงมาอีกครั้งจะเห็นศพของตัวเองตามรายทางหรือไม่

“เธออยู่ที่นี้มากี่วันแล้ว”

“ห้าวัน” ฟ่ำใส่ตอบ

“เธอ...” เขาลังเล “ไม่เคย...”

“อะ?”

“เปล่า ไม่มีอะไร” กตติณณ์กลืนคำถามกลับไปขณะออกเดินไปข้างหน้าช้าๆ ระมัดระวังไม่ให้เหยียบลงไปบนซากศพ เขาเลียบตาไปยังสาวน้อยข้างกายพลางเดินไปทีละก้าวๆ รู้สึกเหมือนระหว่างเขากับเธอมีเส้นกันบางๆ ที่ไม่อาจก้าวข้าม

เส้นกันที่หากข้ามไปจะไม่อาจหันหลังกลับ

“ฟ่ำปิดไฟดีกว่า” เขาเปลี่ยนเรื่อง ฟ่ำใส่เผยสีหน้าลังเลไม่เห็นด้วย

“แต่...”

“มันเห็นชัดเกินไป” ชันหำรับแสงได้ดีกว่า กตติณณ์จึงไม่ทันคิดถึงเรื่องนี้ แต่พอก้าวลงมายังชั้นล่างกลับเหมือนเดินอยู่บนคนละโลก เมื่อเปิดไฟฉายกลับเหมือนหอกแสงที่แทงใส่ความมืดซึ่งทอดกายปกคลุม

อย่าว่าแต่ตัวประหลาดที่เคยชินกับความมืดเลย กระทั่งคนทั่วไปยังมองเห็น

ฟ่ำใส่เฝ้าปากแน่น เห็นได้ชัดว่าความมืดอันไร้ขอบเขตทำให้เธอไม่สบายใจ แต่ภายใต้การจับจ้องอันแน่วแน่ของกตติณณ์ สุดท้ายก็จำต้องยอมทำตาม

เมื่อปิดไฟฉายเหลือเพียงแสงจันทร์ส่อง มัชฌมวรวุฒน์ยามค่าคืน

ยี่งนำพรันพริง ท่ามกลางบรรยากาศชวนเขย่าขวัญยังได้ยินเสียงร้องโหยหวน
ดังเป็นระยะ ยากจะแยกแยะว่าดังจากชั้นไหน

ตลอดทางพวกเขาพยายามเดินให้เร็ว ฟังให้มาก และไม่นานก็ได้ยิน
เสียงผิดปกติ

เป็นเสียงที่เหมือน...มีคนกำลังเคี้ยวกลืนอะไรบางอย่าง

กฤตติณณ์ส่งสัญญาณให้ฟ้าใสเสียงเสียง ต่อให้เขาเคยผ่านการฝึกฝน
แต่ระยะเวลายังไม่มากพอต่อการจำแนกอย่างละเอียด เสียงนั้นดังมาจากไหน
ชายหนุ่มทำได้เพียงกะประมาณเอาคร่าว ๆ

มันมาจากทางห้องเรียน

กฤตติณณ์ยอบตัวลง ใช้โต๊ะไม้ที่วางระเกะระกะกำบังตัวขณะกวาดมอง
ไปยังประตูห้องเรียนแต่ละห้อง บานบานปิดบานบานเปิด แต่ไม่ว่าจะปิด
หรือเปิด ล้วนไม่มีแสงสว่างเพียงพอต่อการสำรวจ

ใกล้กับประตูห้องเรียนชั้น ม.3 ปรากฏเงาตะคุ่ม ๆ ของตัวประหลาด
กำลังยืนโค้งโค้ง ตัวของมันสูงมาก ทั้งสูงทั้งผอมจนดูคล้ายกับกิ่งไม้แห้ง
ศีรษะก้มลงแทบจรดติดพื้น และหากตั้งใจฟังดี ๆ จะได้ยินเสียงครวญคราง
เบา ๆ ดังแทรกออกมา

เหยื่อของมันยังไม่ตาย เพียงแต่...ก็คงทนได้อีกไม่นาน

ราวกับรับรู้ได้ถึงสายตาที่จับจ้อง ชายได้ร่างตัวประหลาดค่อย ๆ
หันหน้ามา ดวงตาสองคู่ประสานสบกันตรงช่องระหว่างโต๊ะไม้ ริมฝีปาก
อาบเลือดขยับ เอยด้วยน้ำเสียงกระห่อนกระเท็น

“ช่วย...ด้วย...”

!!!

ถ้อยคำครางเครือ่นั้นแผ่วเบาอย่างยิ่ง แต่เมื่อกระซิบกล่าวขึ้นมา
ท่ามกลางความเงียบสันตติมันก็ดังจนเกินพอ อากาศคล้ายถูกแช่แข็งในวินาทีนั้น
ไม่ว่ามนุษย์หรือตัวประหลาดล้วนหยุดชะงักในฉับพลัน

หัวใจกฤตติณณ์เต้นกระหน่ำ ไม่กล้าแม้กระทั่งจะหายใจ

และนั่นเป็นตอนที่ตัวประหลาดหันขวับมาตามสายตาชายแปลกหน้า
ศีรษะซึ่งดูคล้ายดอกบัวปิศาจบานอ้า ส่งเสียงกริรร้องในทันที!

“กร๊าสสสส!”

“เวรเอ๊ย!” กฤตติณณ์สบถ มองมันทิ้งเหยื่อพุ่งเข้ามาหาตนแล้ว ตัดสินใจอย่างรวดเร็ว

“วิ่ง!”

ไม่ต้องรอให้บอกซ้ำสองฟ้าใสก็ออกวิ่งแล้ว เทียบกับชายหนุ่มด้านหลัง การเคลื่อนไหวของเธอยังคล่องแคล่วยิ่งกว่า คล้ายเคยวิ่งผ่านเส้นทางนี้มานับครั้งไม่ถ้วน

กฤตติณณ์กำไขควงในมือแน่น เขาไม่มีคิดจะนุ้มบ่ามเข้าปะทะ แต่ขาสั้นมีหรือจะสู้ขายาว หากวิ่งไล่จับกัน เกรงว่าไม่ถึงนาทิต้องถูกมันไล่ทันแน่ ดังนั้นกฤตติณณ์จึงตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ประกบมือพนมร้ายคาถาในทันที

“พะ นะ ทะ มะ!” คาถาจิ้งจั้งถูกร่ายอย่างรวดเร็ว ตัวประหลาดที่กำลังจะก้าวขาเซ้งก้าง ติดสตันไปในเสี้ยววินาที กฤตติณณ์ยอมฉวยโอกาสนี้หันหลังวิ่งตามฟ้าใสไป เสียงร้องเมื่อครู่ดังขนาดนั้น หากยังมีล้าอยู่ต่อ เกรงว่าอีกไม่นานคงถูกตัวประหลาดแห่มาปิดล้อม ถึงเวลานั้นชายคนเมื่อครู่มีสภาพแบบไหน ตัวพวกเขาเองคงไม่ต่าง

ดวงตาสีน้ำตาลแดงเหลียวมองไปทางหลัง เห็นความหวังในดวงตาเหยื่อตัวประหลาดมอดดับ เขาขยับริมฝีปาก มอบกลับให้ได้เพียงสองคำ

“ขอโทษ”

ทางเดินในชั้นสี่ซับซ้อนวุ่นววน ระหว่างพวกเขา มีเพียงฟ้าใสเท่านั้นที่รู้ทาง ดังนั้นขณะหันไปร้ายอาคมสักดึกัน กฤตติณณ์ยังต้องคอยระวังไม่ให้พลัดหลง

ทั้งสองหื้อวิ่งเต็มเหยียด ไม่มีมัวหลบๆ ซ่อนๆ อีก นับว่าโชคดียี่สิบตลอดทางไม่เจอตัวประหลาดโผล่มาดักหน้า หลังจากเลี้ยวโค้งเป็นครั้งที่เจ็ดในที่สุดก็สลัดตัวประหลาดตัวนั้นพ้น

“พัก...พักก่อน...” ฟ้าใสหอบหายใจ เดิมทีเร็วแรงเธอก็ไม่ได้มากมายอะไรอยู่แล้ว วิ่งสุดแรงอยู่กว่าห้านาทีเต็ม สองขาจึงอ่อนแรงจนแทบจะลงไปคลานกับพื้น

กฤตติณณ์เหลียวหลังกลับไปมอง เมื่อไม่เห็นตัวประหลาด ไม่ได้ยินเสียงฝีเท้า ประสาที่เครียดเขม็งก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลง เขาหันกลับมาพยักหน้าพลางเอ่ย “ได้ แต่หาที่หลบสักหน่อย...”

คำพูดของเขาสะดุดหยุด จังหวะนั้นทางตากฤตติณณ์พลันสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวบริเวณทางเชื่อมตึก

ยังมีตัวประหลาดซ่อนอยู่อีกตัวหนึ่ง!

“หลบเร็ว!” กฤตติณณ์ร้อง สองสปีดาร์ที่ฝึกอยู่กับแคลเบี่ยนอาจไม่ได้ทำให้เขากลายเป็นผู้เชี่ยวชาญการต่อสู้ ทว่าหลังเผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ฝีมือร้ายกาจมากกว่าสิบสี่วัน สิ่งที่กฤตติณณ์ถนัดที่สุดย่อมไม่พ้นการหลบ

และเพราะเขาเคยหลบการโจมตีมานับครั้งไม่ถ้วน ชั่วขณะที่ตัวประหลาดนั้นเหยียดมือมา สัญชาตญาณก็กระซิบบอกแล้วว่าครั้งนี้...

เขาไม่มีทางหลบพ้น

มันเร็วเกินไป มาในหมอบอด ก่อนร่างกายจะทันได้เคลื่อนไหว กรงเล็บแห่งความตายพลันสยายกางอยู่ตรงหน้า

ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทว่าในสายตาของกฤตติณณ์ เหตุการณ์ตรงหน้ากลับยับยั้งชะงักเหมือนภาพถ่ายที่ขยับเปลี่ยนทีละเฟรม มือของมันเคลื่อนเข้ามาหา ปลายเล็บแหลมคมจะทะลวงดวงตาไปอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า ในหัวเขาถึงขั้นผูกภาพตัวเองถูกมันบดขยี้กะโหลกจนแหลกเหลวขึ้นมาแล้ว

นั่นเป็นตอนที่กลองอกของเขาพลันรู้สึกสั่นร้อน ก่อนสายลมจะกระโชกแรงในอาคารปิดทึบ โหมพัดจนฝุ่นฟุ้งกระจาย!

“โฮกกกก!!”

“กรีดดดด!!”

เลื่อ!

กฤตติณณ์ผงะถอยหลัง ดวงตาเบิกกว้าง จ้องมองพยัคฆ์หิมะที่จู่ๆ ปรากฏตัวขึ้นระหว่างเขากับตัวประหลาดอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยด้วยสายตากดตะลึง

มันราวกับโผล่ขึ้นมาจากความว่างเปล่า ร่างกายขนาดมหึมาลั่นกิน

ทัศนียภาพเบื้องหน้าไปจนหมดสิ้น เห็นเพียงลายพาดกลอนซึ่งขยับไปตาม การเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ กลืนอายุเต็มโหดดูต้นพุ่มเข้าปะทะจนร่างกาย สั่นสะท้าน

พยัคฆ์หมีฟไม่พูดพร่ำทำเพลง แคมั่นอำปากหนึ่งครั้งก็กัดกระซอกหัว ตัวประหลาดจนหลุดออกจากป่า!

สองหูพวกเขาได้ยินเสียงดัง ‘กรั้วม’ ร่างกายผอมแห้งปล้นหลุดสวลงกับพื้น เลือดสดๆ สาดกระจาย เพียงชั่วพริบตาได้เท่าก็มีซากกว้างรุ่งโครม มนุษย์ทั้งสองได้แต่เบิกตามองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างตื่นตะลึง ชั่วขณะหนึ่งถึงกับไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว ทว่าท่ามกลางความสับสนนี้ สมองกฤตติณณ์กลับหลุด ความคิดหนึ่ง

บางที เทียบกับตัวประหลาดตัวนั้นแล้ว เลือดตัวนี้ยังคล้ายจะอันตราย ยิ่งกว่า

พยัคฆ์หมีฟค่อยๆ หมุนกายหันมา คีระชะของตัวประหลาดที่หล่นลง จากปากถูกบดขยี้จนแหลกเละ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหากมันต้องการ แค ชั่วพริบตาหัวของเขาและฟ้าสีก็คงมีสภาพไม่ต่างกัน

เลือร้ายตนนั้นยืนอยู่ในเงาของอาคาร เมื่อสบตากับมัน กระทั่งคนที่ สามารถเผชิญหน้ากับภูตผีได้โดยหน้าไม่เปลี่ยนสีอย่างกฤตติณณ์ยังใจเต้น กระหน้า เหงื่อเย็นๆ หลั่งออกจนแผ่นหลังเปียกชุ่ม ไม่ต้องพูดถึงฟ้าสี ที่ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ

พยัคฆ์หมีฟยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งจึงค่อยขยับ เท้าหน้าก้าวออกช้าๆ เหยียบย่างลงบนแสงจันทร์ที่ส่องลอดผ่านบานหน้าต่าง เผยให้เห็นโครงร่าง แข็งแรงกำยำของสมิงหมีฟสีดำหมีฟ กล้ามเนื้อแต่ละมัดอัดแน่นเต็มเปี่ยม ไปด้วยพลัง ทั้งกรงเล็บและคมเขี้ยวตั้งหลอมสร้างขึ้นมาจากความมืดมิด ทางของมันແກ່วงช้าๆ ดูเกียจคร้านและหยิ่งผยอง ราวโลกทั้งใบต้องยอม สยบอยู่แทบเท้า

สมิง

ชั่วขณะที่สบตากับมัน กฤตติณณ์พลันนึกถึงคำคำนี้

เสือสมิงคือเสือต้องสาปที่กินคนเป็นๆ เข้าไปจนมีอำนาจวิเศษ ยิ่งกิน มากยิ่งแข็งแกร่ง วิญญาณของผู้ที่ถูกสมิงกินจะกลายเป็นบริวาร ถูกมัน จ้องจ่าตลอดกาลไม่อาจไปผุดไปเกิด

และในบรรดาสมิ้งทั้งหมด ที่แข็งแกร่งที่สุดก็คือสมิงหมิฟ

มันฆ่ามนุษย์ กินเนื้อคนมานับไม่ถ้วน ถูกโลหิตชโลมย้อมจนขน เปรเปลี่ยนเป็นสีแดงดำ กลายเป็นสมิงหมิฟในที่สุด

“ถ้าพวกเธอโตขึ้นแล้วเจอสมิงยังลองเสี่ยงสู้กับมันดูสักตั้งได้ แต่จำไว้ ว่าถ้าเจอสมิงหมิฟจงหนีไปให้ไกล อย่าเผชิญหน้ากับมันเป็นอันขาด”

คำเตือนของพรหมณ์สมณะดั่งก้องอยู่ในหัว กฤตติณณ์อยากถอยหนี แต่ความหวาดกลัวกลับแนบจุมพิตลงบนหลังคอ พาให้ขนลุกชันกรูเกรียว ซ้ำยังผ่นึกตรึงสองขาจนขาไม่อาจแม้แต่ก้าวถอยหลัง

และนั่นทำให้กฤตติณณ์สูญเสียโอกาสสุดท้ายในการหลบหนี เมื่อ สมิงหมิฟก้าวเข้ามาหาเขาช้าๆ ก่อนที่มันจะยอบตัวลงแล้ว...นอนหงายพุง?

“???”

หน้าของมันยังไม่ได้ทำแค้นนอนหงาย ยังบิดซ้ายบิดขวาอวดพุงขาวพ่อง พุงนุ่ม ดวงตาที่ขมขึ้นสลับนั้นแลดูไร้เดียงสาเจอไว้ด้วยความคาดหวัง คล้าย กำลังถามว่า มัวทำอะไรอยู่นะมนุษย์ ลูกพุงเรลสิ รีบชมเรลสิ เราจัดการ สัตว์ประหลาดได้ เราเก่งใช้มายยยย

กฤตติณณ์ “...”

นายสิมัวทำอะไรอยู่ เป็นสมิงหมิฟผู้ชั่วร้ายเหี้ยมโหดไม่ใช่หรือ!

ฝ่ายเจ้าสมิงหมิฟเมื่อมันเห็นเขายังอยู่เฉยก็ตัวตึงมาเกี่ยวข้อมือ ร้องเหมียวเสียงหวานเล่นเอาคนฟังขนลุกชูตั้งแต่หัวจรดเท้า

เหมียว? เสือบ้านไหนจะร้องเหมียววาว

ชั่วพริบตานั่นกฤตติณณ์อดคิดไม่ได้ว่า บางทีเจ้าตัวนี้อาจไม่ใช่ สมิงหมิฟ แต่เป็นแค่แมวดำลายสลิดที่โดนรังสีไฟฉายขยายส่วน

เจ้าเสือบัวโตส่งเสียงฮึดฮัดในลำคอ เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจที่อีกฝ่าย ไม่ยอมลูบพุง สีหน้าของมันบ่งถึงขณะพลิกตัวลุกขึ้น เป็นฝ่ายยัดหัวใหญ่โต เข้าไปในอ้อมแขนกฤตติณณ์แล้วถูไถไปมาอย่างพอกพอกใจ กิริยาไม่ต่างจาก

เด็กน้อยที่กำลังอดอ้อน เล่นเอากตตติณณ์หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก บอกไม่ถูกว่าควรรู้สึกอย่างไรกันแน่

ดูเหมือนกับว่าเจ้าเสื้อตัวนี้...จะไม่ทำร้ายเขา

ไม่สิ ไม่เพียงแต่ไม่ทำร้าย ยังคล้ายต้องการประจบเอาใจเขาอีกต่างหาก

อาจเพราะไม่รับรู้ถึงจิตสังหาร ในที่สุดกตตติณณ์ก็ยื่นมือเข้าไปเกาะคาง มันอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ก่อนจะเห็นเจ้าเหมียวยักษ์หลับตาพริ้ม หางส่ายไปมา ดูอารมณ์ดีเสียจนน่าหยิกแถม

ปลายนิ้วเรียวยาวขยับลากจากใต้คางไปยังใบหู ประณิบัติ 'นายท่าน' อย่างระมัดระวัง เอาเข้าจริงกตตติณณ์ก็ไม่เคยเสี่ยงหมาเลี้ยงแมวมาก่อน ถ้าให้ลองเทียบดูแล้ว รสนิยมเขาน่าจะเอนมาอันหลังมากกว่าหน่อย เพราะอย่างไรร่องเพลิงน้อยของเขาก็ไม่ต่างจากลูกแมวเหมียว ๆ

อีกอย่าง...

ชายหนุ่มหลบลตาลง ดึงคอเสื้อตัวเองเล็กน้อย ถึงรอบตัวจะค่อนข้างมืดสลัว ทว่าอาศัยแสงจันทร์เขายังพอมองเห็นว่าเครื่องรางที่อาหลินมอบให้ กลายเป็นสีดำนสนิทไปแล้ว ก่อนเจ้าสมิทมิฬจะปรากฏตัว เขาสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าอุณหภูมิของหยกชิ้นนี้แปรเปลี่ยนเป็นร้อนลวก

เป็นไปได้ไหมว่าเจ้าเสื้อนี้จะออกมาจากหยก...

การเอาวิญญาณมาใส่เครื่องรางของขลังไม่ใช่เป็นไปได้ ตัวอย่างที่เด่นชัดคือกุมารทอง เพียงแต่อาเขาเป็นเทียนชื่อ ทางฝั่งจีนมีคุณไสยทำนองนี้หรือไม่ กตตติณณ์เองก็ไม่แน่ใจ แต่วัดจากเครื่องรางชิ้นนี้ที่อาให้เขาใส่ไว้ เพื่อปกป้องคุ้มครองแล้ว บางทีเจ้าเสื้อนี้อาจมีอยู่เพื่อการนั้น

เพราะเปลออครุ่นคิดอย่างจริงจัง ปลายนิ้วของเขาจึงหยุดนิ่งไม่ขยับ นายท่านผู้กำลังพริ้มตารับการประณิบัติพ่นลมหายใจแรง ๆ อย่างไม่พอใจ เล่นเอาคุณทาสจำเป็นต้องรีบออกแรงเกาต่ออย่างรวดเร็ว

“จะ...จ๊วเกอะคะ...”

“ไม่เป็นไร พี่วามันไม่ทำร้ายพวกเราหรอก ไม่เชื่อก็กินลูกห้วมันดูสิ”

ยังไม่ทันจะได้ตอบ ฟ้าสีพลันเห็นเจ้าสมิทมิฬพลิ้มตาพีบ อาศัยจังหวะที่กตตติณณ์ไม่ทันมองส่งสายตาซึ่งมาให้ เหมือนกำลังบอกกับเธอว่า ถ้ากล้า

ลูบมันก็ล้ากั๊ด!

สายตานั่นเล่นเอาเด็กสาวผงะถอยหลัง ในสายตาเธอ เทียบกับพวกตัวประหลาดก่อนหน้านี้ เจ้าเสื้อนี้ยังมีบรรยากาศชวนสะพรึงยิ่งกว่า ทว่าชั่วพริบตาที่ก่อดดินถล่มขึ้นมา เจ้าพยัคฆ์ร้ายพลันแปลงร่างเป็นแมวบ้าน ร้องเหมียว ๆ ด้วยสีหน้าบ้องแบ๊ว

ฟ้าใส “...”

นี่คืออะไร พยัคฆ์การละครอะไร

ก่อดดินถล่มสำหน้า หันมากระซิบกับเจ้าเหมียวตัวโตว่า “แกออกมาจากหยกเธอ”

“เหมียว”

“เป็นสัตว์อาคมของอาหลิน?”

คุณเสื้อเอียงคอ สีหน้าฉายแววงงง “เหมียว?” ไม่ร้องเปล่า ยังแลบลิ่นเลียแก้มเขาแผล็บ ๆ จิกจี้เสียจนเขาดหัวเราะไม่ได้

เห็นท่าทางซื่อป้อแฝงไว้ด้วยแววอดอ้อนนี่แล้วก่อดดินถล่มก็มันเขี้ยวหนักมาก ทั้ง ๆ ที่เป็นเสื้อตัวโตหน้าเหลี่ยม แต่กลับมามีท่าทีแหว่งเหี่ยวเสียงเล็กเสียงน้อย ไม่ได้เข้ากันเลยสักนิด!

ฮึ่มมมม เจ้าเสื้อแอบแบ๊ว!

ชายหนุ่มขยำคอมันไปที่ ก่อนจะชะงักเมื่อสัมผัสโดนสายโซ่ที่คล้องอยู่รอบคอ สมิงทมิฬสะบัดหัวสองสามครั้งแล้วเงยหน้าขึ้น ช่วยให้เขาสังเกตเห็นโซ่ที่จมอยู่ในขนหนานุ่มของมันได้

โซ่เส้นนั้นเป็นโซ่เปล่า จุดที่ควรมีป้ายชื่อห้อยแขวนกลับกลายเป็นกุญแจดอกหนึ่ง กุญแจดอกนี้ทั้งเก๋คร่ำทั้งเต็มไปด้วยสนิม ถึงอย่างนั้นยังพอมองออกว่ามันเป็นกุญแจห้องทั่วไป ไม่ได้มีรูปร่างแฟนตาซีเหมือนในหนัง และหากว่ากันตามตรง แทนที่จะบอกว่าโซ่คล้องคอของมันมีไว้ใช้ล่าม ก่อดดินถล่มกลับคิดว่ามันมีไว้เพื่อห้อย ‘กุญแจ’ ดอกนี้มากกว่า

แน่นอนว่าก่อดดินถล่มย่อมไม่มีทางรู้ว่ากุญแจดอกนี้มีไว้ทำอะไร สบเข้ากับดวงตาใสแจ๋วของเจ้าสมิงทมิฬ หัวใจเขาก็เหมือนถูกอุ้งเท้านุ่ม ๆ ของมันตะปบเล่นจนอดใจไม่ไหว จมจมูกสื้นซมพู่ของมันไปที่

“ต่อให้ถามนาย นายก็คงตอบฉันไม่ได้อยู่ดีใช่ไหม”

“เมื่อยาวว”

“เอาเถอะ แต่ที่นายช่วยฉันก็ต้องขอบคุณอยู่ดี แกจะกลับเข้าไปหรือเปล่า”

เจ้าสมิงหมีพีเดินวนรอบตัวกฤตติณณ์ เอาหางพันรอบข้อมือเขาไว้ก่อน เอาหัวใหญ่โตซุกเข้ามาที่อกอีกรอบหนึ่ง พรุลงหายใจร้อนผ่าวกระทบผิวหนัง คล้ายกำลังบอกว่ามันจะอยู่ที่นี่ไม่ไปไหน

กฤตติณณ์เกาหูให้มันอย่างเอ็นดู ก่อนหันไปบอกฟ้าใส “พวกเรา รีบไปต่อกันเถอะ ที่นี้อยู่นานไม่ได้ เจ้าตัวนี้เหมือนไม่มีอันตราย พามันไปด้วยแล้วกัน”

“พามันไปด้วย!?” ฟ้าใสตัวแข็งทื่อก่อนจะส่ายหน้าอย่างเด็ดขาด “พี่คะ มันมาจากไหนก็ไม่รู้ แถมดูอันตรายจะตาย แคตัวประหลาดข้างล่างนี่ก็อันตรายมากพออยู่แล้ว หนูว่าอย่าไปยุ่งกับมันดีกว่า”

คำกล่าวของเด็กสาวนั้นสมเหตุผลผลเป็นอย่างยิ่ง ฟ้าใสห่มวดคิ้วแน่น อยากจะบอกว่ามันทำท่าทางไร้พิษภัยแค่ตอนที่พี่มองไม่เห็นเท่านั้น อย่างตอนนี้ พอกฤตติณณ์หันมาทางเธอ เจ้าสมิงหมีพีพลันแยกเขี้ยวข่มขู่เหมือนต้องการบอกว่าถ้าไม่เลิกคัดค้าน มันจัดการเธอแน่

กิริยานี้ทำเอาฟ้าใสนึกถึงเหตุการณ์ในหนัง จำพวกปิศาจสาวที่แปลงกายมาล่อลวงชายหนุ่ม รอจนอีกฝ่ายคลายความระวังก็จะจัดการกินหัวกินหางจัดการจนเรียบร้อ

ถึงแม้เธอจะไม่เข้าใจว่าทำไมรอบนี้ถึงกลายเป็นเสือแสบแสบก็ตาม...

“มันช่วยชีวิตเราไว้ละ ถ้าไม่มีมัน เมื่อกี้พี่คงตายไปแล้ว แล้วเธอดิตเหรอว่าล่าพังแค่พวกเราจะหนีรอด อีอย่าง...” กฤตติณณ์เหลือบมอง ฟ้าใส มุมปากผุดรอยยิ้มคลุมเครืออยากจะอ่านความ “เธอก็บอกเองไม่ใช่เหรอว่าถ้าตายไปที่นี่ก็จะกลับไปขึ้นห่า จะกังวลไปทำไม เว้นก็แต่...เธอโกหก”

ฟ้าใสน้ำตานอง รู้สึกเหมือนตัวเองโดนใส่ความแล้ว “หนูพูดความจริงนะคะ”

“ถ้าฉันก็อย่าเสียเวลาเลย ยิ่งหยุดอยู่นานยิ่งอันตราย รีบไปต่อกันเถอะ”

กฤตติณณ์เอ๋ยแบบนั้นก่อนจะหันหลังเดินนำไป ทำทางปลอดภัยไปรงสบายใจมาก
เสมือนเจ้าเสือตัวโตที่เดินตามหลังต้อยๆ เป็นเพียงแมวบ้านจริงๆ

และฟ้าใสกล้ำสาบานเลยว่า ชั่วพริบตาที่พี่ชายคนนี้หันหลัง เจ้าพยัคฆ์
การละครนี้ก็ยิ้มที่ใส่เธอหนึ่งที

“...”

เด็กสาวคิ้วกระตุก มองลายพาดกลอนบนตัวมันแล้วอดครุ่นคิดไม่ได้ว่า
ถ้าในห้องนอนตัวเองมีพรมเช็ดเท้าหนังเสือสักผืนก็น่าจะไม่เลวเหมือนกัน

ตอนที่ 40

เกมลวงกัณฑ์ : สมิภกนิษ

มีสมิภกนิษอยู่ การเดินทางจึงง่ายขึ้นมาก ตัวประหลาดมาหนึ่งตัว มันก็เงื้อง่ามือตะปบหนึ่งตัว ตัวไหนน่ารำคาญหนอยก็อ้าปากกัดหัว เลือดสาดกระจายเต็มพื้น สองสามตัวแรกก่อดินยังรู้สึกสยดสยองอยู่บ้าง แต่พอผ่านมามากครั้งที่สี่ที่ห้า เขาก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเทพทูล เต็มเงินเอาสุดยอดไอเท็มมาลุยด่านสยองขวัญระดับเบสิกแล้ว

ตัวประหลาดในชั้นสี่นี้กำลังรบอาจค่อนข้างแข็งแกร่ง แต่ก็เป็ความแข็งแกร่งแบบเฉพาะด้าน บางตัวแรงเยอะ บางตัวเคลื่อนไหวได้รวดเร็ว ทว่าร่างกายกลับเปราะบางอย่างยิ่ง หากไม่ใช่แห่มาพร้อมกันหลายตัว เกรงว่าคุณสมิภกนิษจะไปตบไปแล้ว

ก่อดินหนึ่ง “ทำดีมากคนเก่ง ไว้ออกไปแล้วพี่เอวิสกัสให้กินนะ”

“เมี้ยววว” เราไม่กินวิสกัส!

เจ้าเล็กร้องประท้วง ทว่าก็ได้รับเพียงรอยยิ้มหยอกเย้าจนตากลายเป็นสระอิตอบกลับมา ทำเอามันคันเขี้ยว นึกอยากจะงำมนุษย์ที่ให้ความรู้สึกเหมือนกันแบ่งปันมันนี่สักคำสองคำ

มันเขี้ยว!

มันหายใจพืดพืด หันไปบรรยายอารมณ์ด้วยการกัดหัวตัวประหลาดที่ยังไม่ตายดีแทน เล่นเอาก่อดินรู้สึกเสียวคอขึ้นมาซอบกล

หรือบางทีมันไม่ควรไปแห่มันเล่นมากเกินไป ต่อให้มันดูเป็นมิตร

ก็ต้องไม่ลืมว่าความจริงแล้วมันเป็นสมิงทมิฬ...แม้ใจจะคิดแบบนั้น แต่พอเห็นมันหันมาทำหน้ายี้ดหยิ่งเรียกร้องคำชมทุกครั้งที่ได้จัดการตัวประหลาดได้ทีไร คุณชายหาญสุวรรณก็หลงเหลือเพียงความคิดอยากจะกลั่นแกล้งมันเท่านั้น

เหม่อมองหนึ่งคนหนึ่งเลื้อยกำลังเล่นกันอยู่ตรงหน้า ฟ่ำใส่ก็ขมขึ้นจนแทบกระอัก อัดคิดไม่ได้ว่าบางทีพวกเธออาจจะอยู่กันคนละเชิรฟ์ ในขณะที่กฤตติณณ์มีเจ้าสมิงทมิฬปกป้องดูแล เธอกลับถูกมันปล่อยปละละเลยไม่สนใจ ต้องคอยกระโจนหลบการโจมตีจนหอบขึ้น ทำให้สุดท้ายกฤตติณณ์ต้องแบ่งสมาธิมาคอยดูแลเธอตลอดเวลา

นี่มันล้ำเอียงเกินไปไหม!

ฟ้าใสคร่ำครวญในใจว่า

ขึ้นชื่อว่าแมวย่อมเป็นสิ่งที่ชีวิตที่เอาใจยากที่สุดในโลก ต่อให้กฤตติณณ์ทั้งปละบทั้งกลม มันก็ทำเพียงพ่นลมหายใจแรงๆ ตอนที่หันมาสบตากัน เด็กสาวยังคล้ายจะรู้สึกได้ว่า เจ้าเลื้อยบัดซบตัวนี้...กำลังมองเหยียดใส่เธอ!

ไอ้เสือขี้แสบนี่!...ฟ้าใสหัวกระตุก บอกตัวเองให้นิ่งเอาไว้ ข้อดีของเธอคือการเป็นคนใจเย็น ไม่อย่างนั้นมันหรือจะทนคบเด็กจูนีเปียวอย่างจิ้นซีได้ตั้งหลายปี กับการยั่วแค้นนี้ เธอยังรับมือไหว!

มุมปากของฟ้าใสปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ยังคงเป็นรอยยิ้มสงบเยือกเย็นตามแบบฉบับคุณหนูศรีรัตนโรจน์ แต่กฤตติณณ์ก็กลับลอบเหิงออกแล้วหนึ่งสาวหนึ่งเสือนี่คงไม่ได้คิดจะตีกันหรอกใช่ไหม

อย่าเห็นว่าฟ้าใสดูสงบเสงี่ยมเรียบร้อย วัตถุจากที่เธอเคยบุกไปโวยวายกับพ่อจนถูกตบกลับมา จับหัวน้ำหวานโขกผ่นหรือสั่งฟ้องนักข่าวยกแพงก็ชัดเจนแล้วว่าแท้จริงเธอมีนิสัยแสบกร้าว สาวน้อยคนนี้ ในอีกเก้าปีข้างหน้าคือสาวไทป์บอสซีที่มีแต่คนหวั่นเกรง

ถึงอย่างนั้น เหตุการณ์ที่ผ่านมาก็สอนให้ฟ้าใสรู้แล้วว่าไม่อาจเอาอารมณ์เป็นที่ตั้ง คุณสมบัติทางจิตใจพัฒนาขึ้นอย่างก้าวกระโดด เยือกเย็นขึ้นไม่น้อย ต่อให้ถูกยั่วแค้นแล้วซ้ำเล่า เหตุการณ์ที่กฤตติณณ์กังวลสุดท้าย

ก็ไม่ได้เกิด

ระหว่างทาง ทั้งสามเจอคนเป็นๆ อยู่สองสามครั้ง แต่ฟ้าใสก็จะพาหลบเลี่ยงไปเสียทุกครั้ง เธอบอกว่าคนที่ติดอยู่นี่ล้วนเป็นตัวอันตราย ถ้าเลี่ยงได้ก็ควรเลี่ยงไปให้ไกล กลุ่มผู้มีอำนาจที่ไม่เกรงกลัวต่อบาปพวกนั้นพอมายู่ในโลกนี้ก็สลดคราบน้ำตาจรมอมพลอมออกไปจนไม่เหลือ เรื่องชั่วช้าอย่างบังคับให้คนอื่นไปเป็นเหยื่อล่อตัวประหลาดสำหรับพวกเขาแล้วถือเป็นเรื่องเล็ก

“บางทีหมอนั่นก็อาจเป็นเหยื่อของคนพวกนั้น”

“เธอหมายถึง...คนที่โดนตัวประหลาดกิน?”

ฟ้าใสพยักหน้า “ก่อนหน้านี้หนูเคยเตือนเขาแล้วว่าอย่ารวมกลุ่มกับคนพวกนั้น แต่สุดท้ายเขาคงไม่ฟัง ในความคิดเขาข้างล่างนี่คงน่ากลัวเกินไปต่อให้รู้ว่าคนพวกนั้นอันตรายก็คงได้แต่ลองเสี่ยงดูสักตั้ง”

กฤตติณณ์ขยับริมฝีปาก อยากจะถามว่าถ้าอย่างนั้นทำไมพวกเธอไม่ร่วมมือกัน ความคิดดังกล่าวเพิ่งผุดขึ้นมา ฟ้าใสก็ชิงเอ่ยก่อน

“ฟังไม่ได้คิดจะให้หนูร่วมมือกับเขาหรอกใช่ไหมคะ” เด็กสาวหัวเราะ “ลำพังตัวหนูยังเอาไม่รอดแล้วจะไปดูแลใครได้”

ฟ้าใสพูดถึงขนาดนี้แล้ว กฤตติณณ์ก็ไม่สามารถพูดอะไรได้อีก จะให้เขาบอกว่า ‘เธอควรช่วยเหลือคนอื่น’ ก็ออกจะโลกสวยเกินไป ขนาดเวลาเกิดอุบัติเหตุยังสอนให้ช่วยตัวเองก่อนเลยไม่ใช่หรือ ข้าคนที่ยินดีจะเสียสละชีวิตเพื่อคนแปลกหน้านั้นมีน้อยยิ่งกว่าน้อย กระทั่งตัวเขาเอง กฤตติณณ์ยังคิดว่าคงทำไม่ได้ ให้เขานำความคิดของโลกสวยพรรณนี้ไปยึดเยียดให้เธอเกรงว่าจะไม่เหมาะสม

พวกเขาเดินทางหลังสมิงทมิฬ ผ่านจากชั้นสี่ลงมายังชั้นสาม และก่อนจะถึงชั้นสอง ทั้งคู่ก็เลือกหยุดอยู่บริเวณห้องเก็บของที่ติดติดกับบันไดตั้งไฟพักครู่หนึ่ง

จากข้อมูลที่ฟ้าใสเคยเล่า จำนวนตัวประหลาดในชั้นสองมากกว่าชั้นสามและสี่มากโข จนถึงตอนนี้ ชั้นที่คนฝ่ามาได้ไกลที่สุดคือชั้นสอง ยังไม่เคยมีใครไปไกลเกินกว่านี้ ดังนั้นการพักผ่อนเติมพลังจึงเป็นสิ่งสำคัญ

กฤตติณณ์ให้สมิงทมิฬเข้าไปสำรวจก่อน มองมันเดินไปเดินมาอย่าง
เกียจคร้านก่อนทั้งตัวลงนอนหมอบ พวกเขาก็มั่นใจแล้วว่าปลอดภัย

ฟ้าใส่กับกฤตติณณ์ช่วยกันปิดประตูลงกลอน ก่อนคุณหมอผีฝึกหัด
จะชักยันต์ออกมาตรงกับประตูพร้อมกันทีเดียวสามผืน ยันต์พวกนี้ทำขึ้นมา
จากกระเปาะผ้าสีแดงที่เจอในห้องพักครู อาณาพยอมไม่ดีเท่ายันต์จริง จึงได้
แต่อาศัยจำนวนเข้าสู่

เมื่อหันกลับมาในห้องก็เห็นเจ้าสมิงทมิฬไปลากผ้าที่ใช้คลุมของมาให้
ด้านหนึ่งเต็มไปด้วยฝุ่น แต่หากพลิกไปอีกทางยังพอใช้ได้อยู่ กฤตติณณ์
หยิบออกมาดู นับว่าพอกล่อมแกล้มใช้แทนผ้ารองนอนได้บ้าง

“เรอนอนพักก่อนเถอะ ระหว่างนี้เดี๋ยวก่อนพี่เฝ้ายามให้เอง” กฤตติณณ์
เอ่ย ตัวเขาอาจโชคดีหน่อยตรงที่พอใช้อาคมเสริมกำลังได้ ทว่าฟ้าใส่นั้นไม่ใช่
ใบหน้าของเด็กสาวชืดขาว ต้องการพักผ่อนเต็มที่

ฟ้าใสพยักหน้า ไม่ปฏิเสธความหวังดีนี้ “ขอบคุณอะ จันทนูนอน
สักสิบห้า นาทีแล้วจะมาเปลี่ยนกับพี่นะคะ”

เด็กสาวเดินไปยังผ้าปู ทว่ายังไม่ทันได้ทรุดตัวลงนอนก็โดนเจ้าสมิงทมิฬ
ชิงแยกเขี้ยวขู่ เล่นเอามนุษย์ตัวน้อยสะดุ้งโหยง และไม่ใช่ว่าแยกเขี้ยวขู่
ธรรมดา มันยังทิ้งร่างกายใหญ่โตลงไปในอนเหยียดยาวบนผ้าปู พ่นลมหายใจ
หนักๆ ใส่เหมือนกำลังบอกว่าถ้ากล้าก็ลงมานอนสิมนุษย์

เจ้าเสื้อนี่!

ฟ้าใสถึงกับไร้คำพูด คนเราถ้าลำเอียงก็ควรลำเอียงอย่างมีขีดจำกัด
หน่อยไหม ชืดจำกัดล่งคำว่า ‘ลำเอียง’ ของมันอยู่ตรงไหน ให้เรอมหา
ยังหาไม่เจอ!!

“นี่ เจ้าเสื้อ ลูก” กฤตติณณ์ล้ง มือขาวจิ้มกันมันไปที่อย่างมันเขี้ยว
ใครจะนึกว่ามันไม่เพียงไม่ฟัง ทางยาวๆ ยังตัวรัดรอบเอวคนล้ง ออกแรงดึง
จนกฤตติณณ์หงายหลัง ล้มลงไปนอนข้างตัวมัน

สมิงทมิฬเซ็ดหน้าขึ้นอย่างพอกพอใจ หันกลับไปมองฟ้าใส ทาง
สะบัดไปมาอีกครั้ง ใช้ภาษากายกล่าวอย่างหยิ่งผยองว่า ‘เอาละ ไปได้แล้ว
ยายมนุษย์’

คุณหนูศรีรัตนโรจน์ข่มความคิดว่าอยากเอาไฟฉายทุบหัวเสือ
อย่างสุดกำลัง

ไอ้แมวเก็นมันจะเก็นไปหน่อยไหม!

“ฟ้า คือ...”

“ไม่เป็นไรละ พี่นอนไปเถอะ เดี่ยวหนูไปนอนตรงนู้นได้” ถึงในใจเธอ
จะนึกถลกหนังเสือไปทำพรมเช็ดเท้าแล้วสิบรอบ ริมฝีปากก็ยั้งยกยิ้มออกมา
อีกทั้งเธอยังถือทูล เรื่องต้องให้คนอื่นเสียสละเพื่อตน สำหรับเธอแล้ว
ไม่จำเป็น

เมื่อเด็กสาวแสดงท่าทีชัดเจนว่าไม่มีทางลงไปนอนเด็ดขาด กฤตติณณ์
จึงได้แต่ปล่อยเลยตามเลย

“นั่นนอนนอนเถอะ เดี่ยวครบสิบห้านาทีจะปลุกให้”

“คะ” นอนมองฟ้าใสไปนั่งขัดตัวหลับตาฟังผนัง ในใจกฤตติณณ์
ก็รู้สึกผิด ปลายนิ้วขยับหยุกหยิกก่อนจะหยิกพุงเจ้าสมิทมิพอย่างมันเขี้ยว

“แบบนี้ไม่น่ารักเลยรู้ไหม”

ไม่รู้ทำไม ยิ่งสบตามันเขากลับค่อย ๆ หายกลัวเจ้าสมิทมิพตัวนี้
ในใจยังคล้ายรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด คุณเสือผู้พยายามทำตัวเป็น
แมวร้องเหมียวหนัซซ้อตาใส แสร้งทำเป็นไม่เข้าใจว่าตัวเองผิดตรงไหน
มันแค่อยากให้อ่านนอนสบายๆเอง

ไม่ชอบเธอ ไม่ชอบเธอ

อึ้งเท่าวงอยู่บนเอนสอปรกิริยาค่อยจะกอด เจ้าเสือเอาหัวมันวางบนบ่า
กฤตติณณ์ ก่อนแลบลิ้นเลียแก้มอย่างออต่ออ่อน

“ไม่ต้องมาทำอ่อนเปลี้ยนเรื่องเลยนะเรา” ชายหนุ่มขยี้หัวมัน เล่นเอา
คุณสมิทมิพต้องหงนหน้าหลบเป็นพัลวัน เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่ยอมแพ้ มัน
ก็เอาจู๋เท้ากดหน้าอกกฤตติณณ์จนหงายหลัง

ทั้งๆ ที่อยู่ในท่วงท่าอันตราย แต่ในใจเขากลับไม่รู้สึกลัวตกกลัว
ตรงกันข้าม ความรู้สึกคุ้นเคยอันแปลกประหลาดกลับยิ่งทวีความเข้มข้น

เหมือนกับว่าเคยเจอมันที่ไหนมาก่อน

กฤตติณณ์เอาจู๋เท้ามันเบาๆ เอ่ยเสียงนุ่มว่า “ก็ได้ ฉันจะนอนแล้ว

แกเองก็นอนด้วยเถอะ”

แน่นอนว่านั่นก็เป็นแค่คำกล่าวปลอม อย่างไรก็ตามเสียก็ต้องมีคนหนึ่งเฝ้ายามอยู่ และหากพูดกันตามตรง เขาไม่ไว้ใจให้ใครเฝ้ายามทั้งนั้น

เจ้าเล่ห์หรือตาลงน้อยๆ มันก็มหน้าลงเลียแก้มกตฤตติณ้อย่างนุ่มนวล ดวงตาสีดำสนิทดูนั้นเต็มเปี่ยมไปด้วยความอ่อนโยนลึกล้ำ

“ไม่เป็นไร นายยังมีฉัน”

ทั้งๆ ที่มันไม่ได้พูด แต่รูปหนึ่งกตฤตติณกลับคิดว่าตัวเองได้ยินคำกล่าวนี้นี้

ความอบอุ่นรายล้อมดูจะปลอมโยนให้ประสาหล่มผัสที่เครียดเกร็ง มาตลอดของเขาค่อยคลายลง กลิ่นอายอันคุ้นเคยนั้นโอบล้อมแทรกซึมผ่านรูขุมขน มอบความรู้สึกไม่ต่างจากเช่อยู่ในบ่อน้ำร้อน เปลือกตากตฤตติณค่อยๆ หนักอึ้ง ทว่าเขายังฝืนลืมขึ้นอย่างตื้อตึง

นั่นเป็นตอนที่สมีงทมพิพาททำท่าเหมือนจะยืม

ร่างกายใหญ่โตผละออกไป มันขยับตัวไปนั่งหันหน้าเข้าหาประตูทางยาวๆ กวัดแกว่ง ไม่นานก็ปะลงบนดวงตาที่จะปิดแหล่ไม่ปิดแหล่ คล้ายจะบอกกับเขาว่านอนได้แล้ว เรียกเสียงหัวเราะเบาๆ จากเจ้าคนคือ

“ก็ได้ ลีบห่านานี่นะ”

สมีงทมพิพาส่งเสียงครางเบาๆ เหมือนตอบรับ ได้ยินแบบนี้กตฤตติณจึงหลับตาลงอย่างวางใจ ใครจะรู้ว่าการตั้งใจหลับแค่ลีบห่านานี่...กลับลากยาวไปถึงสามชั่วโมง!

“เชี่ย!” กตฤตติณถึงกับสะดุ้งเมื่อลืมตาขึ้นมาดูนาฬิกา “ทำไมเธอไม่ปลุกพี่”

ฟ้าใสกลอกตามองบน พี่ควรไปถามเจ้าเล่ห์ข้างตัวพี่มากกว่าไหม มันยอมให้หนูเข้าใกล้ที่ไหน

แน่นอนว่าทั้งหมดล้วนเป็นแค่ความคิดในใจ สุดท้ายเธอก็ไม่ได้พูด

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ข้างนอกนั้นเงียบมาก ระหว่างที่พี่หลับ หนูได้ยินเสียงกริรร้องอยู่แค่ไม่กี่ครั้ง ไม่มีตัวประหลาดพยายามจะบุกเข้ามาในนี้ด้วย” เด็กสาวว่า เห็นได้ชัดว่าระหว่างที่กตฤตติณพักผ่อน เธอก็ถือโอกาส

ทำความสะอาดตัวเองและพักเอาแรงเพียงพอแล้ว สีหน้าจึงดูสดชื่นแจ่มใสขึ้นหลายส่วน เวลาที่เธอกำลังทดสอบความคมของคัตเตอร์ที่หาเจอในห้องข้างกายยังมีไม้พลองวางไว้อีกด้าม ชัดเจนว่าไม่คิดจะพึ่งเจ้าเสือแล้ว

กฤตติณณ์พยักหน้า ไหลสัมผัสได้ถึงแรงสะกิด เมื่อหันหน้าไปก็พบคุณสมิงหมิที่กำลังมองตาแป๋ว ในปากคาบกระเป๋าสีอาหารไว้

“ทำไม หิวเธอ”

สมิงหมิพ่ายหัว เอากระเป๋ามาวางไว้ตรงหน้า ใช้จมูกกดุนต้นมันเข้ามาหา ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ “อย่าบอกนะว่าจะให้ฉันกิน”

สมิงหมิพ่ายหัว เอาเท้าตบๆ กระเป๋าเบาๆ ย้ำแล้วย้ำอีกว่า นี่ๆ มนุษย์กินข้าวได้แล้ว

ชายหนุ่มหยิบขนมปังออกมาแบ่งกับฟ้าใส เจ้าก้อนนี้เหลืออยู่แค่ก้อนเดียว เป็นขนมปังที่มีไส้เนยยิ่งกว่าเนย สองหนุ่มสาวจึงตกลงกันว่า จะลองเสี่ยงดวง ใครโชคตกก็ได้ไส้เยอะไป และผู้โชคร้ายก็ไม่พินคุณชายหาญสุวรรณ ชิกที่เขาฉีกมานั้นถึงกับเป็นขนมปังล้วน อนาถาจนแทบหล่นน้ำตา

เจ้าเหมียวตัวโตส่งเสียงพืดพืดๆ เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจ เล่นเอาสาวน้อยคิ้วกระตุก น้อยปากบอกนะว่าขนาดขนมปังเธอมันก็แค่แบ่งไปให้จิวเกอ ขอร้องละ ช่วยเหลือความยุติธรรมในใจแทนหน่อยได้ไหม!

มือขาวเขกหัวมันเบาๆ

“เลิกแก่งน่องเขาได้แล้ว” กฤตติณณ์ดูขณะจับขนมปัง เขาทำท่าจะแบ่งให้ แต่มันกลับใช้อุ้งเท้าดันกลับมา แถมยังโกยขนมออกมาจากกระเป๋าสองสามห่อ ราวกับกลัวว่าเขาจะไม่อิ่ม น่ารักเสียจนอยากจะหอมหัว

“จะว่าไป อยู่กันแบบนี้จะเรียกว่าแกตลอดก็คงไม่ดี ว่าใครคนเก่งอยากได้ชื่อไหม” กฤตติณณ์จับอุ้งเท้าที่เก็บเล็บอย่างเรียบร้อยเล่น เจ้าแมวขนฟูเอียงคอกน้อยๆ วูบหนึ่งฟ้าใสถึงกับนึกว่าตัวเองกำลังนั่งดูสารคดีสัตว์โลก

“พี่จะตั้งชื่อให้มัน รู้หรือยังคะว่ามันตัวผู้หรือตัวเมีย”

“อ๊ะ นั่นสิ แกตัวผู้หรือตัวเมียเนี่ย ไหน ยกขาให้พี่ดูหน่อยเร็ววว”

ชั่วพริบตาที่ได้ยินคำว่า ‘ดูไข่’ หูลิ้นๆ ของเจ้าสมิงหมิพก็ยกตั่ง กระดิ่งตัวตรง ทว่าก็ยังช้าเกินกว่าสุนัขจอมเจ้าเล่ห์ที่พุ่งเข้ามากัดคอมนั้ไว้ ทำเอาคุณเสือผู้ถูกโจมตีร้องเมี้ยวๆ อยากรจะตบมนุษย์ชั่วร้ายออกไปแต่ก็กลัวว่าจะทำเขาบาดเจ็บ สุดท้ายการโจมตีอันเหี้ยมโหดดุ้นที่เคยตะบปสัตัวประหลาดครั้งเดียวตายจึงกลายเป็นหมัดแมวสุดนุ่มนั้มน่าสงสาร

กฤตติณณ์ส่งเสียงซู่เบาๆ ดวงตาสีน้ำตาลแดงเป็นประกายวาววับ สีหน้าชั่วร้ายเหมือนพวกโจรลวนลามเด็กสาว

“ร้องไปก็ไม่มีใครมาช่วยหรอกนะคนแก่ง แถมจะเรียกพวกตัวประหลาดมาโจมตีด้วย มามะ ยอมพี่เถอะน้า”

ฟ้าใสหลุดขำ “พี่ก็ไปแก้งมัน!”

กฤตติณณ์ไหวไหล่ “ช่วยไม่ได้เนี่ย ถ้ามันเป็นตัวผู้ ชินพี่ตั้งชื่อว่าเอลิซาเบทก็คงไม่ดีสิ จริงไหม หรือแกอยากชื่อเอลิซาเบท” เอานิ้วจิ้มจมูกจิกๆ ะๆ “ว่าไง หรือจะชื่อน้องกิ๊ฟ เซอร์รี น้องโน้...”

สมิงหมิพแยกเขี้ยวอึ้มอึ้ม ทำทางเหมือนอยากร้องไห้แต่ไร้ น้ำตามันหันซ้ายหันขวา สุดท้ายไปสะดุดตากับกองหนังสือเรียนที่ถูกวางทิ้งไว้ เป็นหนังสือเรียนภาษาไทย บนหน้าปกมีรูปอนุสาวรีย์พ่อขุนราม ดวงตามันพล้นเปล่งประกาย รีบยื่นอุ้งเท้าไปตบๆ ลงบนหน้าปกอย่างแข็งขัน

“แกชื่อราม?”

สมิงหมิพส่ายหน้า

“หนูว่ามันกำลังหมายความว่าตัวเองเป็นตัวผู้หรือเปล่า”

คราวนี้มันรีบผงกหัวอย่างรวดเร็ว

“ที่แท้ก็ตัวผู้นี่เอง” สายตากฤตติณณ์วนเวียนอยู่ตรงสะโพก ทำเอาเจ้าสมิงหมิพรู้สึกอันตราย รีบหดหางไปปิดตรงหว่างขา เห็นท่าที่ระแวดระวังเหมือนสาวน้อยของมันแล้วกฤตติณณ์ก็หัวเราะพริต เข้าไปกอดคออุบหลังปลอบ “โอ้ๆ ขอโทษนะคนแก่ง ไม่แก้งแล้ว”

บนตัวสมิงหมิพมีกลิ่นหอมจางๆ หากไม่ตั้งใจดมก็คงไม่รู้ แต่กลิ่นนี้ทำให้เขานึกถึงเพลิง

ทั้งๆ ที่ไม่ได้เจอกันแค่แป๊บเดียว ไม่รู้ทำไมเขาถึงคิดถึงหมอนั่นขึ้นมา
แล้ว กฤตติณณ์กระซิบอ้อมแขน ก่อนจูงลงไปบนหน้าผากของเจ้าสมิงทมิฬ
อย่างมันซี้ว เล่นเอามันเล็กเล็กแตกตื่น ยกอุ้งเท้าขึ้นมาแปะหน้าผาก
เบิกตาโตหน้าตาตลกเสียจนกฤตติณณ์หลุดหัวเราะอีกรอบ

เลืออะไรน่าแกล้งเป็นบ้า!

“เอ นายตัวสีดำ...ดำ...จ้ะซื้อเป๊ปซี่แล้วกัน ดีไหม”

สมิงทมิฬไม่พอใจ สายหน้าในทันที ไม่ ไม่ ไม่

“ไม่ชอบเธอ” เห็นมันปฏิเสธอย่างจริงจัง คนตั้งชื่อให้ก็เผยสีหน้า
เสียอกเสียใจแล้ว หัวคิ้วเจ้าจิ้งจอกก็เลิกขึ้นน้อยๆ ดวงตาสีน้ำตาลแดงระริก
โหวรารกับมีน้ำตาเคลือบฉาบ “ไม่ชอบชื่อที่ฉันตั้งขนาดนั้นเลยเธอ”

เจ้าสมิงทมิฬย่ำอุ้งเท้ามาปิดตา ทว่าน้ำเค็มที่มันย่ำเท้าหลังมาปิดหู
ไม่ได้ น้ำเสียงคร่ำหมองของคนตรงหน้าก็ยังเล็ดลอดเข้ามาอยู่ดี

“นี่ ชื่อที่ฉันตั้งให้มันแยขนาดนั้นเลยเธอ”

สมิงทมิฬ “...”

มันฟังดูตลกจะตาย ไม่เอา!

“มันน่ารักมากเลยนะ เป๊ปซี่ น่องซี่ น่องซี่ขา”

สมิงทมิฬ “...”

บอกว่าไม่!

“ถ้าไม่ชอบถึงขนาดนั้นก็ไม่เป็นไร พี่รู้ว่าชื่อที่พี่ตั้งคงไม่เพราะ เต๋ยวให้
ฟ้าใสตั้งชื่อเพราะๆ ให้นายก็แล้วกันนะ”

น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความเสียใจระคนน้อยใจอย่างล้นเหลือ ชวนให้
ผู้คนรู้สึกสงสารใจอ่อนโยนวบยาบ แสบอยากจะประเคนทุกอย่างให้

เจ้าเหมียวตัวโตตรงสี้อ ค่อยๆ ลดอุ้งเท้าลงมาก่อนจะเอาหัวซุกหน้าอก
กฤตติณณ์อย่างจำยอม

ก็ได้...ชื่อนี้ก็ได้...สมิงทมิฬผู้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรอย่างมัน...

ชื่อเป๊ปซี่ก็ได้...

ตอนที่ 41

เกมลวกกัณฑ์ : ผนิก

พวกIVA กินอาหารเข้ากันอย่างลวกๆ ระหว่างนั้นเป๊ปซี่ก็หัวออกมาอย่างเกียจคร้าน เมื่อหันกลับมาอีกที จากสมิงหมิฟตัวใหญ่น่าเกรงขามก็กลายเป็นลูกเสือตัวจิ๋วไปแล้ว

“นี่ย่อขยายได้ด้วย?” กฤตติณณ์หัวเราะ ฟังมันร้องเหมียวเสียงหวานแล้วยังรู้สึกไม่ต่างจากลูกแมว

คุณสมิงหมิฟผู้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรแปลงร่างเป็นลูกเหมียวขี้ประจบขี้讨好เล็กๆ เกะเกี้ยวแขนเสื้อ ปีนไต่ขึ้นมานบ่า ก่อนจะใช้หัวถูไถปลายหาง กฤตติณณ์อย่างออदอ่อน เผลอญหน้ากับดวงตากกลมใสของมัน หัวใจกฤตติณณ์ก็อ่อนโยนไปแล้วครึ่งหนึ่ง

เห็นท่าที่ยอมความของเขา เป๊ปซี่ยิ่งเหมือนได้ใจ มันอ้าปากกับ แลบลิ้นสีชมพูเลียหลังคอ กฤตติณณ์จนชายหนุ่มต้องหดคอดอย่างจิกจี้ “เล่นอะไรของแกนะหือ”

กฤตติณณ์ดู จังหวะลมหายใจที่รินรดหลังค่อนี่สร้างความรู้สึกคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด ชายหนุ่มขมวดคิ้วน้อยๆ ก่อนจะถามออกไป “ตัวที่มาอยู่ข้างหลังฉันตอนชั้นห้า คงไม่ใช่แถรอกใช่ไหม”

“เหมียววาวว” เป๊ปซี่แสสร้องอย่างไร้เดียงสา มันยกอุ้งเท้าขึ้นปิดตา ไม่ยอมมองหน้ากฤตติณณ์ ก็แหม จะให้มันพูดได้อย่างไรว่าตอนนั้นแค่อยากส่งร่างจิตไปทักทายมนุษย์ ใครจะไปนึกกว่าจะทำให้มนุษย์ตกอกตกใจปานนั้น

จากท่าทางของมัน ต่อให้ไม่พูดกฤตติณณ์ก็รู้คำตอบแล้ว

เขาส่งเสียงฮัมฮัมขณะฮัมเจ้าแมวก็กังจากบ่า ตั้งใจจะขยุ้มพุงสั่งสอน ลักที่ส่องที แต่กลับเห็นมันทาวปากกว้างออกมาเป็นครั้งที่สองจึงนึกได้ว่ามัน ช่วยเฝ้ายามมานาน

กฤตติณณ์ไม่รู้เกี่ยวกับเสื้อตัวนี้นัก ไม่รู้ว่าเป็นผีเสื้อหรือว่ะอะไรระดับมันยังต้องการกินพลังวิญญาณจากสิ่งมีชีวิตอื่นอยู่หรือไม่ ทว่าตั้งแต่เรียกมันออกมา กฤตติณณ์ไม่ได้มีอาการเหนื่อยอ่อนเป็นพิเศษ แปลว่าอย่างน้อยๆ ตอนนี้มันก็ได้กินพลังวิญญาณเขาเป็นอาหาร

ปลายนิ้วขาวเกาพุงมันให้เบาๆ มองเบ้าชี้หรือตาลงอย่างพอใจ มุมปากชายหนุ่มพลันปรากฏรอยยิ้มจาง

“นี่ก็สายแล้ว รีบไปต่อกันเถอะ” เขาเอ่ยแล้วเอาเจ้าเหมียวเก้ใส่กระเป่าเป้ รูดซิปปิดครึ่งหนึ่งพอให้มันโผล่หัวออกมาได้ ก่อนเคลื่อนไหวยไปทางประตูอย่างเงียบกริบ กฤตติณณ์เปิดประตูออกเบาๆ แง้มมันออกเพียงเล็กน้อย ยื่นหน้าออกไปครึ่งหนึ่ง ตั้งใจว่าจะสำรวจสภาพแวดล้อมภายนอกก่อน ใครจะนึกว่าเพ็งมองออกไปจะสบเข้ากับดวงตากลองโป้คู่หนึ่ง!

หนังหัวกฤตติณณ์ชาหีบ หัวใจเต้นผึดจังหวะ แต่แล้วก็ตระหนักได้อย่างรวดเร็วว่าอีกฝ่ายคือราเชนทร์!

ทำไมอีกฝ่ายมาปรากฏตัวขึ้นที่นี่ ความสงสัยพลันพลุ่งพล่านขึ้นมากลางอก ทว่าวิญญาณวัยรุ่นดวงนั้นไม่เปิดโอกาสให้เขาได้ถาม เพียงพบหน้าในเสี้ยววินาที อีกฝ่ายก็หันหลังวิ่งจากไปทันที!

“เดี๋ยวก่อน!” กฤตติณณ์ตะโกนออกมาอย่างลื้มตัว เขาเปิดประตูผางวิ่งตามออกไป สองหูได้ยินเสียงร้องเรียกของฟ้าใส ทว่าชายหนุ่มไม่เสียเวลาหันกลับไป เพียงบอกว่า “ตามมา!”

ฟ้าใสอ้าปากค้าง เธออยู่ด้านหลัง มองไม่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมด รู้เพียงว่าอยู่ดีๆ กฤตติณณ์ก็วิ่งออกไป ท่าทางเหมือนกำลังไล่ตามใครบางคน ทว่าอีกฝ่ายเป็นใครเธอกลับมองไม่ชัด กระนั้นในสถานที่ผีสิงแบบนี้เที่ยววิ่งตามคนลุ่มลุ่มลุ่มทำได้หรือ!

เป็นคนแน่หรือเปล่ายังไม่รู้เลย!

เด็กสาวขบริมฝีปากแน่น นึกอยากกัดคนทำอะไรหูหนวก ทว่าหนทางข้างหน้าเธอยังต้องอาศัยเขา จึงได้แต่กัดฟันรีบวิ่งตามออกไป

ราเชนทร์วิ่งเร็วมาก เเงร่างผอมแห้งในชุดยูวชนทหารนั้นพุ่งลงไปยังชั้นสอง ฝ่าเท้ากระทบตึกตึกดังไปเล็กน้อย แต่เมื่อคิดได้ว่าอย่างไรวันนี้ตนก็ตั้งใจจะลงไปชั้นนั้นอยู่แล้ว จึงตัดสินใจทุบหม้อข้าวเข้าตีเมือง ไม่มัวเสียเวลาอีก ร้องกำชับกับฟ้าใส่ว่า “ตามมาให้ดี” แล้วก้าวลงไปทันที

เทียบกับชั้นสามและชั้นสี่ บรรยากาศของชั้นสองนั้นชมุขชมักว่ามาก มองเห็นเส้นด้ายสีดำพาดไขว้ไปมาระหว่างพื้นผนัง ราวกับตาข่ายที่กางออกกลางอากาศ เพื่อหลีกเลียงมัน ฝ่าเท้าของพวกเขาจึงยังซุ่มงอย่างช่วยไม่ได้ ทว่าราเชนทร์กลับคล้อยคืบเคยกับสถานที่แห่งนี้ อีกฝ่ายเคลื่อนตัวผ่านแนวด้ายอย่างคล่องแคล่วราวกับปลาโลดตาข่าย ชั่วพริบตาที่ทั้งพุ่งออกไปช่วงหนึ่ง

แม้ว่ากฤตติณณ์จะพยายามเร่งฝีเท้าเท่าไรก็ไม่อาจร่นระยะห่างถึงด้ายดำจะไม่ได้ทางถึงจนเคลื่อนไหวลำบาก แต่เพราะการคงอยู่ของมันแทบกลืนไปกับสภาพแวดล้อม ยามก้าวเดินจึงต้องลดความเร็วลงอย่างช่วยไม่ได้ ด้านหลังเขายังมีฟ้าใสที่ไม่อาจทิ้งไว้ สุดท้ายก็ไล่ตามไม่ทัน

กฤตติณณ์สบถด่าเบาๆ มองด้ายดำอย่างคับแค้นใจ

ระหว่างนั่งพัก ฟ้าใสเล่าเกี่ยวกับชั้นสองให้เขาฟัง เด็กสาวบอกว่า ชั้นสองนี้มีคนลงไปถึงได้น้อยยิ่งกว่าน้อย และห้าวันที่ติดอยู่ในนี้ ยังไม่เคยมีใครฝ่าลงไปถึงชั้นหนึ่งได้ สาเหตุหลักก็เป็นเพราะกับดักด้ายดังกล่าว

“พวกสัตว์ประหลาดที่อยู่ในชั้นสองจะใช้ด้ายพวกนี้ตรวจจับตำแหน่งไม่ว่าจะหนีไปที่ไหน ตราบใดที่ปล่อยไปแตะโดนด้าย พวกมันก็จะรู้ได้ทันที”

และเทียบกับตัวประหลาดที่มีอัตลักษณ์เฉพาะตัวในชั้นสามและชั้นสี่ สัตว์ประหลาดในชั้นสองกลับมีรูปลักษณ์ที่เป็นเอกภาพกว่ามาก

“คนที่ลงไปถึงชั้นสองเล่าว่ามันเป็นแมงมุมคะ” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงสั่นสะท้าน บ่งบอกว่าเรื่องราวไม่ได้จบลงเพียงเท่านี้ มือที่จับขนมปังบีบแน่นจนมันบิดบี้ ไล่ถั่วแดงทะลักออกมาเป็นมือราวกับเลือดสดๆ ของเหยื่อที่ถูกพวกมันฆ่า

“แล้วเขายังบอกอีกว่า ถ้าโดนพวกมันจับตัวไป...ก็จะถูกทำให้กลายเป็น
แมงมุม”

ถูกทำให้กลายเป็นแมงมุมอย่างไร ฟ้าใสไม่ได้ลงรายละเอียด เด็กสาว
บอกเพียงว่าคนที่พยายามลงไปยืนยันเรื่องนี้ล้วนไม่เคยได้กลับมา

แผ่นหลังของราเชนทร์กลืนหายไปกับความมืด บนทางเดินมีเศษขยะ
เกลื่อนกลาด ทั้งหนังสือ สมุด และซีดีเรียนล้นกระจัดกระจายอยู่เต็มพื้น
ท่ามกลางสิ่งเหล่านั้น กฤตติณณ์พลันสังเกตเห็นหนอนศพอ้วนท้วนตัวหนึ่ง
กำลังพยายามยกเศษกระดาดขึ้น

เขาก็มองเก็บมันขึ้นมามีอย่างรวดเร็ว ในกระดาดแผ่นนั้นมีอักษรโลหิต
เขียนไว้เพียงหนึ่งคำ

“ระวัง”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วแน่น ในโลกแห่งความค้ำจัญชั่วนี้รันดร์มีอันตราย
อยู่รอบด้าน เขาย่อมต้องระวังอยู่แล้ว ไม่มีความจำเป็นที่ราเชนทร์ต้อง
จงใจย่ำคำนี้แก่เขา เมื่อพบเขาก็ก๊วยก็ไม่พูดไม่จา หันหลังวิ่งหนีไปทันที
รอนจไล่ตามได้ระยะหนึ่งก็ทิ้งหนอนศพไว้พร้อมกับข้อความดังกล่าว หาก
ไม่ใช่ว่าเขาพอมองเห็นในความมืดได้บ้างคงละเลยไปแล้ว ชัดเจนว่านี่เป็น
สิ่งที่ไม่อาจบอกกล่าวกับเขาได้โดยตรง

กฤตติณณ์เก็บทั้งกระดาดทั้งหนอนศพเข้ากระเป๋าลือ แวตาค่อยๆ
แปรเปลี่ยนเป็นลึกลับขึ้น

“ระวัง” อะไรคือสิ่งที่ทำให้ราเชนทร์ต้องลงทุนดูแลเพียงเพื่อส่ง
ข้อความนี้ อะไรกันที่เขาต้องระวังเพิ่มเป็นพิเศษ นั่นต้องไม่ใช่อันตราย
ที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน หากแต่เป็นเหมือนกับดักที่ชุ่มซ่อนอยู่ใน
เงามืด พร้อมพุ่งมาปลิดชีพในเสี้ยววินาที

อย่างเหยียบลงไปบนซีดีเรียนดังกรอแกรบ ทันใดนั้นกฤตติณณ์
พลันรับรู้ได้ถึงคามผิดปกติ

เหมือนเขาจะไม่ได้ยินเสียงผีเท้าฟ้าใสที่ไล่หลังมา?

ชายหนุ่มหันขวับไปด้านหลัง เห็นเพียงทางเดินทอดยาวมืดมิดดูฉงน

สายมรณะที่ทอดตรงสู่รูก ด้ายดำพาดไขว้สลับหนึ่ง ปราศจากการเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิต เพราะเส้นทางในแต่ละชั้นแปรสภาพเป็นดั่งเขาวงกตที่เชื่อมต่อเวียนวนไม่รู้จบ ตอนนีเขาวิ่งมาถึงตรงไหนกลายเป็นเรื่องยากจะระบุแล้ว

ทว่าต่อให้สถานที่ตั้งห้องแปรเปลี่ยน มันก็ไม่เคยขยับข้ามชั้น ดังนั้นห้องผู้อำนวยการต้องยังอยู่ในชั้นนี้แน่

หัวใจของเขาเต้นเร็วขึ้นเล็กน้อย มือกำไขควงแน่น ลังเลวาระหว่างหาคนกับเร่งมือหากระจก สมควรกระทำเรื่องไหนก่อน อยู่ที่นี่ ฟ้าใสบอกว่าพวกเขาไม่มีวันตาย แต่ว่า...

‘ระวัง’

คำคำนี้ย้อนกลับมาในหัวอีกครั้ง คั่นหรือไม่คั่น หาหรือไม่หา กฤตติณณ์ยืนอยู่บนทางเดินเพียงลำพัง ขบคิดเพียงชั่วเสี้ยวก็ตัดสินใจได้

สิ่งที่ทำให้เขาเสียใจที่สุดไม่ใช่คำว่า ‘เข้าไป’ คำนี้หรือหรือ

มัธยมวรัฒน์ในโลกแห่งความคำนึงชั่วนี้รันดร์คล้ายถูกหยุดเวลาค้างไว้ที่กลางดึก เฉลิมหน้ากับความมืดระดับนี้ กฤตติณณ์พลันนึกเสียใจแล้ว ความจริงที่ห้องเขามีน้ำมันต้อยอยู่ หากนำมาป้ายตาจะมองเห็นในความมืดได้ หรือถ้าสามารถอดทนต่อความเจ็บปวดทรมานประหนึ่งถูกเหล็กไฟจี้จนย่นตาใช้มันหยอดตาทุกวันติดต่อกันหนึ่งเดือนก็จะทำให้มองเห็นในความมืดได้ตลอดไป

เหล่าหมอผีทั้งหลายล้วนเคยผ่านความเจ็บปวดทรมานนี้ กฤตติณณ์เองยังเคยทดลองหยอดไปได้เกือบหนึ่งสัปดาห์ ทว่าตัวเขาไม่สามารถทนไหว แม้หลังจากใช้จะมองเห็นในความมืดชัดขึ้นเล็กน้อย แต่สุดท้ายน้ำมันด์ขวดนั้นก็ถูกวางทิ้งไว้ที่ห้อง บางทีถ้าเมื่อเย็นตอนกลับไปเอาของแล้วหยิบมันมาป้ายตา ป่านนี้คงจะดีกว่านี้

เสียใจไปก็ไร้ประโยชน์ เขาสูดลมหายใจก่อนจะกดสวิทช์ไฟ เขาเรียวยาวได้กางเกงสแล็กก้าวไปบนทางเดิน ดวงตาปิดป้ายไปรอบกายอย่างระมัดระวัง กระดุกสันหลังกฤตติณณ์เย็นวาบ รู้สึกเหมือนมีใครจับจ้องอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่ว่าจะพยายามค้นหาที่มาของความรู้สึกนี้กี่ครั้ง เขาก็พบเพียงความว่างเปล่า

แต่ความรู้สึกของการถูกจ้องมองนั้นแสบชัดมาก กฤตติณณ์เป็นคนหน้าตาดีอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้เขาจึงเคยเจอสตอล์กเกอร์มานับไม่ถ้วน หลังเข้าวงการมาแล้วยังมีปาปารัซซีคอยแอบถ่าย ดังนั้นประสาทสัมผัสของเขาจึงถูกฝึกฝนจนเฉียบคมกว่าคนทั่วไป

ท่ามกลางลำแสงสีขาวซีดของไฟฉายกระบอกเล็ก สิ่งมีชีวิตที่หลับใหลอยู่ในความมืด คล้ายกำลังลืมตาตื่นขึ้นทีละตน

สัมผัสได้ถึงแรงขยับในกระเป๋าด้านหลัง เจ้าตัวเล็กถูกบรรยากาศชวนสั่นประสาทนี้ปลุกขึ้นมาแล้ว มันปีนออกมาจากกระเป๋าเป้ เกาะอยู่บนปากกฤตติณณ์ ส่งเสียงซู่ในลำคอเบาๆ

สิ่งนี้ยิ่งช่วยยืนยันสมมุติฐานของกฤตติณณ์

มีอะไรบางอย่างกำลังจ้องมองเขา

ผีให้ชายหนุ่มค่อยๆ เชื่องช้าจนกระทั่งหยุดลง ฝ่ามือที่จับไขควงอเนกประสงค์ขึ้นไปด้วยเหงื่อ

ข้ายวหน้าหลังไม่มี ถ้างั้นก็เหลือความเป็นไปได้สุดท้ายแล้ว

กฤตติณณ์เงยหน้าขึ้นช้าๆ เหงื่อหัวของเขา คนประหลาดที่มีแปดแขน ดูคล้ายแมงมุมกำลังห้อยหัวมองลงมา ใบหน้าปกคลุมไปด้วยขนรุงรัง ประดับรอยยิ้มพิศวง ริมฝีปากของมันขยับ เอ่ยวาจาออกมาทีละคำ

“เจอ-ตัว-แล้ว”

“!!!”

“เป็นยังงี้บ้าง” เสียงนี้ดังลั่นออกมาจากลำโพงโทรศัพท์รุ่นเก่า ภาพวิดีโอคอลในโทรศัพท์มือถือกระตุกบ้างเป็นบางจังหวะ ทว่าก็ไม่อาจขวางกั้นการสื่อสารของพวกเขาได้

“ตอนนี้กำลังกำหนดอาณาเขตพื้นที่อยู่ครับ” วีระชัยตอบ ฉากหลังของเขาคือมัธยมวิวัฒน์ นาฬิกาแสดงเวลาที่สี่สิบนาทีก่อนที่สภาพโรงเรียนที่ถูกถ่ายทอดผ่านกล้องโทรศัพท์มือถือจะความละเอียดต่ำ ดูไม่ต่างจากโรงเรียนในหนังสือขวัญรักเท่าไร

ไกลออกไปมีเหล่าหมอผีผู้ถูกขุดขึ้นมาจากเตียงกำลังวิ่งว่อน

เด็กนักเรียนที่ได้รับความช่วยเหลือต่างตัวสั่นเทา มองสายสิญจน์ซึ่งถูกขึงทางยังรู้สึกตัวเองก่อเรื่องใหญ่เข้าให้แล้ว

การทำลายโลกแห่งความคำนึงชั่ววินาทีจากภายนอกนั้นเป็นเรื่องยาก อาณาเขตชนิดนี้แข็งแกร่งอเนกใน คิจะบุกฝ่าเข้าไป จำเป็นต้องใช้เวลา

นักเรียนทั้งสองต่างขดตัวอยู่ใต้ผ้าห่มที่เจ้าหน้าที่หามาห่มให้ ในมือถือแก้วบรรจุน้ำอุ่น ช่วยให้ร่างกายที่สูญเสียอุณหภูมิจากสภาวะตกใจค่อยๆฟื้นคืนความอบอุ่นอย่างช้าๆ หรือต่อให้พวกเธอไม่ซ็อก ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่ามัธยมวิวัฒนาการในยามคำนึงนั้นเห็นหนาวเกินทานทน

ในมือของวีระชัยมีแฟ้มสีดำเล่มหนา หน้าแฟ้มแปะคำว่า ‘มัธยมวิวัฒนาการ’ อย่างโดดเด่นเป็นสง่า ตอนที่ไต่ยีนว่าเรื่องเกิดที่โรงเรียนนี้เขาก็รู้สึกคุ้นชื่อนี้แล้ว เมื่อเข้าไปค้นในห้องเอกสาร จึงพบว่าแท้จริงแล้วที่นี่มีแฟ้มเก็บข้อมูลเป็นของตัวเอง

ชายหนุ่มสบตากับรัศมีผ่านกล้อง

“อาจารย์ไม่มีอะไรอยากจะบอกผมหน่อยหรือครับ” เขาถามขณะปรับมุมมองให้หญิงวัยกลางคนได้เห็นแฟ้มนั้นชัดๆ “โรงเรียนมัธยมธรรมดาไม่มีทางมีแฟ้มเป็นของตัวเองในกรมแน่ เรื่องนี้...เกี่ยวกับที่พวกคุณตั้งใจให้เพลงมาเรียนที่นี่ด้วยหรือเปล่า โลกแห่งความคำนึงชั่ววินาทีของที่นี่ถูกสร้างมาตั้งแต่ตอนไหนไม่มีใครรู้ ตอนนี้อะกำลังจะส่งเจ้าหน้าที่ถอดวิญญาณเข้าไป เขาไม่ได้มีวิญญาณแข็งแกร่งเหมือนอย่างหลานชายของคุณ ถ้าเขาต้องเผชิญหน้ากับผีอาฆาต ผมว่าเขามีสิทธิ์รู้ว่าตัวเองกำลังจะเจอกับอะไร”

แคลเบี่ยนเหลือบมองหญิงวัยกลางคนข้างกาย ตัวเขาไม่ใช่สายหนังโตะสถานที่อย่างห้องเก็บเอกสารนั้นเหยียบย่างเข้าไปแทบนับครั้งได้ จึงไม่เคยไต่ยีนมาก่อน

รัศมีผอมลมหายใจช้าๆ มุมปากของเธอปรากฏรอยยิ้มประหลาดคล้ายผสมผสานไปด้วยความสนใจและประทับใจ

สายตาของหญิงวัยกลางคนจับจ้องไปยังตัวอักษร ‘มัธยมวิวัฒนาการ’ บนหน้าแฟ้มขณะเอ่ยว่า “ความจริงต่อให้นายไม่ถาม ฉันก็ตั้งใจจะให้ช่วย

ตรวจสอบอยู่แล้ว”

“ตรวจสอบ?”

รัศมีพยักหน้า “อย่างที่นายรู้ว่าตระกูลหมอฟีเกาแกจะมี ‘ผนีกพิเศษ’ ที่ได้รับการร้องขอให้ดูแลอย่างลับ ๆ จากทางกรม ผนีกพวกนี้ส่วนใหญ่มักเป็นพวกคุณไสยโบราณหรือแหล่งตายโหงที่เมื่อรับไว้แล้วก็ต้องเก็บเป็นความลับ ไม่สามารถให้หมอผื่นคนอื่นรู้ได้เด็ดขาด”

เหตุใดถึงบอกไม่ได้ เรื่องนี้ทั้งวีระชัยและแอสเบี่ยนต่างก็เข้าใจ ในเมื่อพวกเขาล้วนถือผนีกคนละอย่างสองอย่าง ผนีกเหล่านี้ เกรงว่าหากไม่จำเป็นพวกเขาจะไม่เคยเล่ากระทั่งเพื่อนร่วมงานที่สนิทสนมกัน เหตุเพราะสิ่งที่ถูกผนีกไว้ล้วนเป็นวัตถุดิบชั้นยอดสำหรับไสยทมิฬ หากเปิดเผยออกไปย่อมตกเป็นเป้าหมายของพวกหมอฟีเกาในทันที

“ความจริงที่มัธยมวรรณเองก็มีผนีกอยู่ เพียงแต่ผนีกนี้ เดิมทีเป็นผนีกของตระกูลวัชรระที่เป็นเพื่อนกับพ่อฉัน ตระกูลวัชรระเป็นหมอผีเก่าแก่ แต่ลูกหลานที่เกิดในรุ่นนี้กลับไม่มีใครมีญาณเลยสักคน ที่พอมีความหวังหน่อยก็เป็นเหล่านีเพ็งตลอด ส่วนผู้นำตระกูลก็แก่มาหมดแล้ว เมื่อไม่กี่เดือนก่อนยังถูกคุณไสยย้อนกลับ ทางกรมเลยมีคำสั่งให้พวกฉันดูแลผนีกของที่นี่ชั่วคราว”

หญิงวัยกลางคนเล่าว่าเมื่อสี่สิบปีก่อน ผู้นำตระกูลวัชรระเคยถูกเชิญมาที่โรงเรียนแห่งนี้ ความจริงตอนนั้นคุณปู่ก็รู้ดีเองก็ถูกเชิญด้วย เพียงแต่แกเจ็บหัวเข่า เดินไม่ค่อยไหว สุดท้ายจึงปฏิเสธกันไป

ทว่าตอนที่อดีตผู้อำนวยการเดินทางมาจ้างวานนั้นคุณปู่ก็รู้ดีเองก็อยู่สีหน้าของอีกฝ่ายเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นกระวนกระวาย เขาเล่าให้ฟังว่านับตั้งแต่หลังช่วงสงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา มียามกับอาจารย์ที่อยู่เวรตอนกลางคืนตายอย่างปริศนามากเกือบสิบคนแล้ว น่าสะพรึงยิ่งกว่าสมัยเพ็งก่อตั้งโรงเรียนเพื่อสกดวิญญูณผู้ป่วยเสียอีก ทุกคืนจะได้ยินเสียงกรีดร้องโหยหวน โดยเฉพาะที่ตึกเรียนนั้นคล้ายจะดังเป็นพิเศษ

ประวัติของมัธยมวรรณเป็นอย่างไร ในฐานะผู้ใช้ไอศครีมซึ่งขึ้นตรงกับรัฐบาลอย่างคุณปู่กับเพื่อนย่อมรู้ดี และเอกสารที่หายไปจากหอสุมศพของ

กรมศิลปากร แท้จริงแล้วถูกดึงมาเก็บไว้ที่กรมควบคุมมนตราและอาคม

รัศมีมีสีหน้าหนักอึ้ง เธอจุดบุหรี่ ค่อยๆ เอ่ยว่า “โรงพยาบาล
กักกันโรคนั้น อย่าเรียกว่าโรงพยาบาลเลย สำหรับฉันแล้ว ‘นรก’ ยังเป็น
คำที่เหมาะสมกว่า ผู้ป่วยที่มาพักที่นั่นต่างก็เป็นคนไม่มีเงินกันทั้งนั้น

“กาฬโรครายังเป็นโรคติดต่อ พอติดแล้วส่งเข้าโรงพยาบาลก็ไม่สามารถ
ไปเยี่ยมได้อีก ดังนั้นหลังจากส่งตัวเข้าไปแล้ว ญาติของตัวเองเป็นยังไง
ก็ไม่มีใครรู้ทั้งนั้น

“ในสถานการณ์แบบนั้น คนไข้จะเป็นตายร้ายดียังไงก็ขึ้นอยู่กับหมอ
เขาอยากให้อยู่ก็ต้องอยู่ เขาอยากให้ตายก็ต้องตาย แต่ยิ่งยอมก็เหมือน
กับการกระตุ้นความวิปัสสนาคลุ้มคลั่งของคนพวกนั้น ยอดคนตาย
ในโรงพยาบาลกักกันโรคละแวกวัดสุทัศน์สูงขึ้นทุกวันจนสุดท้ายก็กระตุ้น
ความสงสัยของนายแพทย์ไฮเอต มีการยื่นเรื่องขอให้ทำการตรวจสอบทันที
แต่ก็สายเกินไป คนที่ตายไปแล้วไม่มีทางฟื้นคืนมาได้อีก”

“บางทีสิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวที่สุดบนโลกนี้อาจไม่ใช่ภูตผีปิศาจ แต่เป็น
มนุษย์ที่คิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้า”

ถ้อยคำของหมอไฮเอตที่เขียนถึงเรื่องนี้ เธอยังจดจำมันได้อย่างแม่นยำ
ใบหน้าที่ปรากฏร่องรอยของกาลเวลาเคร่งขรึมลง เธอขบขู่หิขึ้นสูบ ก่อนเล่า
ต่อไปว่า

“หลังจากนั้นเรื่องก็ถูกส่งต่อมายังกรม พวกเจ้าหน้าที่พยายามพูดคุย
กับวิญญาณที่ยังพอสื่อสารได้ ไม่นานพวกเขาก็ค่อยๆ ค้นพบความจริง
ที่น่าสะพรึง”

ตอนที่ 42

เกมลวกกัณฑ์ : แมงมุม

การเวียนหน้าขึ้นไป เห็นกลุ่มมนุษย์ประหลาดเกาะอยู่เหนือหัวนั้น
ชวนหลอนมาก ทว่ากฤตติณณ์กลับยังยืนถือไฟฉายมองได้ด้วยอาการสงบ
แม้พวกมันจะน่ากลัว แต่เมื่อเทียบกับตัวประหลาดในห้องหมายเลขห้าแล้ว
ไม่อาจนับเป็นอะไรได้เลย

มนุษย์แมงมุมกลุ่มนี้ นอกจากมีรูปร่างคล้ายกันไม่เหมือนกับ
ตัวประหลาดในชั้นสามและชั้นสี่แล้ว พฤติกรรมยังมีการรวมกลุ่มสูงกว่าด้วย
อาศัยแค่จุดที่ไฟฉายกฤตติณณ์สาดไปถึง เขาก็เห็นพวกมันเกาะผนังอยู่
ห้าตัวแล้ว

ตัวประหลาดมีเส้นขนงอกยาวรุงรัง มีมืออีกหกข้างงอกออกมาบริเวณ
ลำตัว ดูไม่ต่างจากขาแมงมุมเท่าไร ข้างแก้มมีเขี้ยวขนาดใหญ่งอกยาวงุ้ม
เข้าหากัน เหนือคิ้วยังปรากฏดวงตาอีกสองคู่ที่ล้วนเป็นตาดำขนาดมหึมา
คล้ายมนุษย์ที่กำลังแปรสภาพเป็นแมงมุมอย่างช้าๆ

บางทีนี่อาจเป็น ‘คนที่ถูกทำให้กลายเป็นแมงมุม’ ที่ฟ้าใสเคยพูดถึง

มนุษย์แมงมุมตรงหน้า แม้จะแปลงสภาพไปแล้วแต่ยังพอเห็น
เค้าโครงเดิม อีกสี่ตัวยังไม่ต้องพูดถึง กับตัวที่เอี้ยทักเขานั้น กฤตติณณ์
กลับรู้สึกเหมือนเคยพบมาก่อน ขบคิดอยู่ครู่หนึ่งก็จำได้ว่า ที่แท้ก็เป็น
พ่อของฟ้าใส!

คุณพ่อศรีรัตนโรจน์ในเวลานี้ ไหนเลยจะมองเห็นมดนักธุรกิจใหญ่ได้

ดวงตาเต็มไปด้วยความบ้าคลั่งดูตรึงจน ใบหน้าเปราะเปื้อนคราบโลหิต บิดาตนเองกลายเป็นแมงมุม ไม่รู้ว่าสาวน้อยคนนั้นรู้เรื่องแล้วหรือไม่ กฤตติณณ์คิดว่าบางทีเธออาจไม่รู้ หรืออาจรู้แล้วแต่ไม่สนใจ อย่างไรก็ตามเสีย นับตั้งแต่เกิดเรื่องน้ำหวาน ความสัมพันธ์ของสองพ่อลูกก็คล้ายจะขาดสะบั้น จนไม่อาจต่อดิด

อ้างอิงจากคำพูดของฟ้าใส คนที่ลงมายังชั้นสองเพื่อยืนยันตัวตน ของแมงมุมไม่เคยได้กลับไป เป็นไปได้ไหมว่าหากถูกตัวประหลาดที่นี้ฆ่า เขาจะไม่ตาย แต่กลายเป็นสัตว์ประหลาดประจำชั้นนี้แทน

กฤตติณณ์สุดลมหายใจซ้ำๆ หนึ่ง...สอง...ห้า ยืนยันจำนวนแล้วว่า มีอยู่ห้าตัว สองต่อห้า นับว่าจำนวนแตกต่างกันเกินไป แต่อย่างไรเสีย เขาก็มีเบาะชี้ เจ้าแมงแก่ตัวนี้ หนึ่งสู้สิบได้ไม่มีปัญหา แม้ด้วยนิสัยของมัน จะทำให้เขาไม่กล้ายืนยันว่าเป็นสมิงหิมพ์จริงหรือไม่ ทว่าจากความแข็งแกร่ง ที่ผ่านมายังควรค่าแก่การคาดหวัง

ความสามารถในการรับมือสถานการณ์ฉุกเฉินของกฤตติณณ์นั้น ยอดเยี่ยม เพียงชั่วพริบตาที่วิเคราะห์สถานการณ์ออกมาได้เป็นข้อๆ ฝ่ายพ่อของฟ้าใสเห็นเขาไม่ขยับ กลับคิดว่ากลัวจนซอกจึงปล่อยมือ หย่อนตัว ลงมา รอยยิ้มบนใบหน้าฉีกกว้างจนแทบไปถึงหลังหัว

“ไม่ต้องกลัว พวกเราไม่ได้มาร้าย แค่อยากขอความช่วยเหลือจากเธอ น้อยเท่านั้น”

“คุณอยากให้ผมช่วย?”

มนุษย์แมงมุมพยักหน้า “อย่างที่เธอเห็น พวกฉันถูกทำให้กลายเป็น แมงมุมไปแล้ว ออกจากชั้นสองไม่ได้อีก แต่ไม่นานมานี้พวกฉันพบว่า ถ้าเกิดฆ่าแมงมุมที่ทำร้ายพวกฉันได้ ก็จะกลับไปเป็นคนได้อีกครั้ง

“เพียงแต่แมงมุมตัวนั้น พวกฉันไม่สามารถลงมือเองได้ เลยอยาก จะขอความช่วยเหลือจากเธอสักหน่อย ถ้าเกิดเธอตกลง พวกฉันยินดีช่วย ค้ำครองให้เธอผ่านชั้นนี้ไปได้อย่างปลอดภัย”

น้ำเสียงของพ่อฟ้าใสเปลี่ยนไปด้วยการร้องขออย่างจริงจัง แต่เมื่อก้าว ผ่านใบหน้าประหลาดนั้นกลับชวนให้ผู้คนขนลุกชัน กฤตติณณ์เผยท่าทีลังเล

เขากวาดตาไปยังมนุษย์แมงมุมแต่ละตัวคล้ายกำลังขังใจ

“ถ้าผมตกลง คุณจะไม่ทำร้ายผมใช่ไหม” เขถาม ท่าทางหวาดกลัวปนลังเล มนุษย์แมงมุมตาเป็นประกายวาว รีบพยักหน้ารับ

“นั่นสัญญา”

คล้ายกับคำสัญญานั้นทำให้คนฟังโล่งใจ มุมปากสื่ออ่อนจึงเผยรอยยิ้มน้อย ๆ รูปลักษณะของกฤตติณณ์เดิมที่ก็เป็นมิตรชวนให้ใกล้ชิดอยู่แล้ว เมื่อผสานกับดวงตาสีน้ำตาลแดงกลมใสดูไร้เดียงสาคุณั้น ไม่ว่าใครก็ต้องใจอ่อนยวบยาบ คลายความระมัดระวังลง

แต่พอฟ้าใสกลับรู้สึกแปลก ๆ

“งั้นก็ตกลงครับ”

ดวงตาทั้งหกคู่กะพริบปริบ มองชายหนุ่มตรงหน้าถือไฟฉาย กระบอกเล็กขณะก้าวเข้ามาหา การกลายร่างเป็นตัวประหลาดทำให้ความคิดของมันเชื่อ้งซ้างเล็กน้อย ช่วงเวลานั้นพลันนึกไม่ออกว่ากฤตติณณ์ผิดปกติตรงไหน และนั่นเป็นตอนที่รอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเหลาขยับกว้างขึ้น พร้อมประโยคถัดไปซึ่งเอยด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน

“ถ้าหมายถึงส่งมึงไปลงนรกละก็หน้า~”

มีคนปกติที่โหดเหี้ยมเดินหน้ายิ้มมาหาตัวประหลาด!

กว่าเขาจะคิดได้ก็เป็นตอนที่ ‘เหยื่อ’ ของตนแปลงร่างไฟฉายเป็นไขควงใช้ด้ามจับทุบฟาดตนจนเลือดพุ่งไปแล้ว การโจมตีนี้มาอย่างบุบบับเกินไป ไม่ว่าใครที่ตั้งรับไม่ทัน มนุษย์แมงมุมทั้งสี่ต่างตัวแข็งทื่อ ไอ้หนุ่มตรงหน้าตอนเอาไขควงฟาดหัวชาวบ้านยังยิ้มหวานตาทีย้อยเลยด้วยซ้ำ!

เมื่อเปิดฉากแล้วกฤตติณณ์ก็ไม่ปล่อยโอกาสให้เสียเปล่า คากาภาเหลักกล้ำถูกร้ายอย่างรวดเร็ว อานุภาพของคากานี้มีไว้เพื่อวัดมว้ยกับพวกตัวประหลาดโดยเฉพาะ ใช้เสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับร่างกายกับพวกกลายร่างครึ่ง ๆ กลาง ๆ มีหรือจะรับไหว ท่อนขาเรียวยาวตัววัดเตะเปรี้ยงเดียวก็ซัดพ้อฟ้าโสบลิวไปโน่นแล้ว!

ถึงแม้กรรมควบคุมมนตราและอาคมจะพร่ำสอนให้เจ้าหน้าที่ทั้งหลายเน้นใช้การเจรจามากกว่ากำลัง ทว่ากับไอ้คนพรรค์นี้ อย่าว่าแต่นั่งลงพูดคุย

เลย เปิดฉากมาถ้าไม่ได้มัดมันลึกลง มีหวังกตตติณณ์ได้โมโหจนจุกอกตาย
ในบรรดาคนทั้งหมด คนที่เขาแค้นที่สุดย่อมไม่พินแม่น้ำหวานและพ่อของ
ฟ้าใส แต่ตอนนั้นรัชมีพร้าบอกให้อดทนไว้ ดังนั้นกตตติณณ์จึงอดทน
มาโดยตลอด

บัดนี้เมื่ออีกฝ่ายปรากฏอยู่ตรงหน้า ช้ายังอยู่ในสภาพตัวประหลาด
นับว่าเขาชอบด้วยเหตุและผลในการลงไม้ลงมือ

ได้เตะไปที่แล้วกตตติณณ์ก็ไม่ละโมภ ซึ่งถอยจากหลบ จังหวะ
เดียวกับที่แมงมุมอีกสองตัวทิ้งร่างลงมา ชายหนุ่มเอื้อมมือไปด้านหลัง
คว้าหมับเข้าที่หลังคอเป็บซี่ สมิทมิพกะพริบตาปริบ ๆ ไม่ทันมีปฏิกิริยา
ตอบสนองก็ถูกเจ้านายโยนออกไปแล้ว!

อีกฝ่ายไม่ออกไปตามสูตร มนุษย์แมงมุมอีกสองตัวถึงกับงุนงง
ไปครึ่งจังหวะ เพียงแต่ไหนเลยพวกมันต้องกลัวกระสุนลูกแมวไซซ์มินิ
หนึ่งตัว ตัดสินใจพุ่งเข้าปะทะ ปากอ้ากว้างตั้งใจจะเขมือบในคำเดียว แต่ยิ่ง
เข้ามาใกล้ เจ้าลูกแมวยิ่งตัวใหญ่...ใหญ่เกินไปไหม

“โฮกกกก”

“เซี่ย!”

“มันเป็นเสีย!” ลูกแมวที่ตั้งใจจะเขมือบลงต้องกลับกลายเป็น
พยัคฆ์ร้ายขนาดมหึมา มนุษย์แมงมุมที่อ้าปากเตรียมจัดการกลับถูกกัด
ที่เดียวหายไปทั้งหัว เลือดสดๆ สาดกระจายในชั่วพริบตา!

สัตว์ประหลาดทุกตัวก่อนหน้าล้วนสติปัญญาค่อนข้างต่ำ เผอิญหน้า
กับสมิทมิพ พวกมันต่างพากันบุกเข้าใส่อย่างไม่กลัวตาย กลับกันกับ
มนุษย์แมงมุม เมื่อเห็นความดุร้ายของเป็บซี่เข้าถึงกับหวาดผวา ชั่วขณะ
ไม่กล้าพุ่งเข้ามา

นั่นเป็นตอนที่พวกมันเห็นชายหนุ่มตรงหน้ายิ้มย่นน้อยๆ ขณะ
ก้าวเข้ามาใกล้สมิทมิพที่กำลังเคี้ยวศีรษะมนุษย์แมงมุมแล้วกลืนลงไป
กตตติณณ์ลู่บหัวมันเบาๆ อย่างปลอดภัย เลือ่เขี้ยวขึงคองเปรอะเปื้อน
ไปด้วยเลือดของพ่อฟ้าใส ดูทั้งสง่างามและชั่วร้าย ประหนึ่งซาตานมาเยือน
โลกมนุษย์

“เด็กดี กัดสักรั้วสองคำได้ แต่อย่าเพิ่งมาเข้าใจใหม่ ฉันยังมีเรื่อง
อยากรจะถามพวกมันอยู่”

ฟังคำพูดของกฤตติณณ์ คราวนี้พวกมันเป็นฝ่ายไปไม่ถูกแล้ว คนที่
มาดักจับคนเป็นพวกตนไม่ใช่หรือ ทำไมตอนนี้สถานการณ์เหมือนกลายเป็น
ตรงกันข้ามล่ะ

ชายหนุ่มตรงหน้าคงไขควงเล่นอย่างคล่องแคล่ว ย้อนนึกถึงตอนที่
กฤตติณณ์หยิบมันออกมาฟาดหัวพ่อฟ้าใส กระบวนท่าเหี้ยมโหดดูต้น
มองอย่างไรก็ไม่คล้ายมือสมัครเล่น มนุษย์แมงมุมอีกสามตัวที่เหลือพลัน
หนาวสั่นหลังวูบ อัดคิดไม่ได้ว่า หรือบางทีพวกมันจะหาเรื่องผิดคน

ฟ้าใสสวมเสื้อคลุมยืนอยู่ตรงทางแยกอย่างกระวนกระวาย เธอพลัดหลง
กับกฤตติณณ์แล้ว แม้ใจหนึ่งจะอยากตามหา แต่เมื่อลงมาขั้นนี้ก็ไม่กล้า
เปิดไฟฉาย กลัวว่าจะไปดึงดูดความสนใจของตัวประหลาดเข้า

ลำพังตัวคนเดียวไหนเลยจะรับมือกับพวกมันไหว สุดท้ายฟ้าใส
จึงได้แต่ล่ำทางมาจนถึงตึกอำนวยการ อยากรู้เสียเธอกับกฤตติณณ์ก็มี
จุดมุ่งหมายเดียวกัน หากเขาจะไปห้องผู้บัญชาการ อยากรู้ก็ต้องมาที่นี่

ไม่นานเด็กสาวก็เห็นแสงไฟฉายสว่างวาบ กฤตติณณ์กำลังสาวเท้า
ไปตามทางเดินอย่างเอื่อยเฉื่อย เมื่อเห็นอีกฝ่าย ฟ้าใสก็รีบโบกมือให้อย่าง
เร่งร้อน

“จิวเกอ! พี่หายไ้ไหนมาคะ หนูหาพี่อยู่ตั้งนาน!!”

“พี่บังเอิญไปเจอตัวประหลาดเข้านะ เธอไม่เป็นอะไรใช่ไหม” กฤตติณณ์
ตอบ คราบเลือดบนเสื้อผ้าเป็นสังขยยันชั้นดี บนไหล่ยังมีเจ้าเบ๊ปซี่เกาะอยู่
กำลังแลบลิ้นสีชมพูออกมาทำความสะอาดอู้งั่วเท้า ฟ้าใสขมวดคิ้วเล็กน้อย
รู้สึกว่ชายตรงหน้าแปลกไป ทว่าแปลกไปตรงไหน เธอเองก็ตอบไม่ได้

“หนูปลอดภัยดีค่ะ พี่ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว จริงสิ หนูเจอห้อง
ผู้บัญชาการแล้วนะคะ เรารีบไปกันเถอะค่ะ”

กฤตติณณ์พยักหน้า ใบหน้าหล่อเหลาประดับรอยยิ้มน้อยๆ “นำทาง
ไปสิ”

แปลก

ยิ่งเห็นรอยยิ้มฟ้าใสยิ่งรู้สึกพิลึก ทว่าด้วยสภาพการณ์รอบกายกลับ
ไม่เปิดโอกาสให้เธอขบคิดมากนัก เด็กสาวกระซิบเลื้อกันหนาว สีน้าหนกอึ้ง
ขณะนำทางกตติณณ์ไปยังห้องผู้อำนวยการ

ช่างเถอะ รีบพาพี่เขาไปแล้วรีบออกไปจากที่นี่ก็พอ

ทางเดินทอดยาว ทั้งๆที่ตั้งใจไว้แบบนั้น ทว่าเมื่อจะหันหลังนำทางไป
จู่ๆ เธอพลันก้าวไม่ออกเสียตื้อๆ

“มืออะไรหรือเปล่า” กตติณณ์ถามยิ้มๆ เขาสังเกตเห็นว่าฟ้าใสมีท่าทาง
ผิดปกติ เหงื่อเย็นหลังออกมาจนจนผมเปียกชุ่ม ทว่าจนแล้วจนรอด
เธอก็กลับไม่ยอมถอดเสื้อคลุมออก

และถ้าว่ากันตามตรง ตั้งแต่เจอกัน กตติณณ์ยังไม่เห็นฟ้าใส
ถอดเสื้อกันหนาวเลยสักครั้ง

“เปล่า คือ...” ฟ้าใสเลียกัศริมฝีปาก กิริยาแฝงไว้ด้วยความว่านลังเล
ก่อนจะคลี่ยิ้มเต็มผืน “หนูเพิ่งนึกได้ว่าในห้องผอ.ไม่มีกระจกนะ แต่ไหนๆ
ก็ไหนๆแล้ว ชั้นหนึ่งน่าจะมีแน่ๆ เรายืมไปข้างล่างกันดีกว่านะคะ” เมื่อ
เอ่ยถึงประโยคนี้ กตติณณ์พลันสังเกตเห็นว่าดวงตาฟ้าใสเฝ้าแต่ตัวดม
ไปทางทิศทางที่พวกตนกำลังมุ่งหน้าไปอย่างเป็นกังวล มือออกแรงดึงชาย
ที่ม้วนด้วยกัน หมายถึงรีบพาเขาออกไปจากตรงนี้

กตติณณ์ไม่ได้ก้าวไปตามแรงจูง เขาเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ ขณะถาม
“เธอปิดบังอะไรพี่อยู่ใช่ไหม”

“หนู...”

“ใช่เรื่องที่เธอพยายามหลอกพี่มาที่นี่หรือเปล่า”

“!!!”

“นี่พี่...รู้หรือ”

“ตั้งแต่ตอนเจอกัน พี่ก็รู้สึกแปลกๆกับเธอแล้ว”

กตติณณ์รู้สึกว่าการพฤติกรรมของฟ้าใสไม่ปกติมาตั้งแต่ต้น ทั้งอุปนิสัย
ที่แปลกไป ทั้งเรื่องที่บอกว่าคนในนั้นอันตราย แต่กลับยินดียลือกห้องอยู่กับเขา

สองต่อสอง คอยย้าให้หลีกเลี่ยงคนอื่น ไหนจะยังข้อความจากราเซนทร์
‘ระวัง’

หากข้อความนี้ไม่ได้หมายถึงสภาพแวดล้อม สิ่งเดียวที่มันจะสื่อถึง
ได้ย่อมเป็นคนใกล้ชิด ดังนั้นเมื่อพบเจอกับมนุษย์แมงมุม ได้ยินคำพูด
ที่ต้องการให้เขาไปด้วยกัน กฤตติณณ์ก็สังหรณ์ใจแล้ว เขาบอกให้เป็ปซี่
แค่เล่นงานแต่ไม่ฆ่า คุณสมิงหมิพีก็จัดการกัดแขนกัดขา คมเขี้ยวแทงทะลุ
เนื้อหนัง ไม่อาจเคลื่อนไหวได้อีก

ฟังเสียงโหยหวนของมนุษย์แมงมุม กฤตติณณ์ปล้นตระหนกว่า
ตัวเขานั้นโหดเหี้ยมกว่าที่คิด

แต่ไหนแต่ไรมา สิ่งที่เขาหวาดกลัวมาตลอดคือด้านชั่วร้ายของตัวเอง
ไม่ว่าใครก็อยากเป็นคนดีกันทั้งนั้น บรรทัดฐานทางสังคมทำให้เขารู้สึกว่า
สิ่งชั่วร้ายอย่างนี้ไม่สมควรมีอยู่ ดังนั้นจึงต่อต้าน ปฏิกริยาล้นเทอาเจียน
ล้นมาจากจิตใต้สำนึกที่ต้องการตอบสนองต่อชุดความคิดดังกล่าว เพื่อ
ลงโทษตัวของเขาเอง

ทว่าไม่นานชายหนุ่มก็ตระหนักได้ว่า ทุกสิ่งเหมือนเหรียญสองด้าน
ความโหดเหี้ยมที่ตัวเขาหวาดกลัวมาตลอด หากควบคุมมันให้อยู่ในระดับที่
เหมาะสมจะมีผลดีมากกว่าผลเสีย

ในโลกปกติ สิ่งนี้อาจจะน่ากลัว แต่ในโลกที่ผู้คนบ้าคลั่งเต็มไปด้วย
วิญญาณเคียดแค้นทุกซอกทุกน กลับเหมือนคนพบอาวุธที่เหมาะสม ไม่มีอะไร
จะลงตัวไปกว่านี้นักแล้ว ต่อให้ตอนนี้ทุกครั้งทีลงมือเขายังจะมีอาการ
คลื่นไส้ แต่กฤตติณณ์เชื่อว่าหากเขาอดทน ใ้เวลากับมันมากพอต่อจากนี้
คงไม่มีปัญหาอีก

มนุษย์แมงมุมบอกว่าหากดำต้องการตัวเขา หากพาตัวไปให้ หากดำ
ก็จะปล่อยพวกมันออกไป

หารกสีดำ...เด็กที่เป็นเหมือน NPC ในเกมสยองขวัญ ทุกคนที่ถูก
เอาตัวมาที่นี่ล้วนต้องเคยเชื่อมั่นครั้งหนึ่ง ยกเว้นแค่เขาที่ตื่นขึ้นมาเจอ
เพียงห้องเรียนอันว่างเปล่า

เด็กนั้นต้องการตัวเขาทำไม

กฤตติณณ์ค่อนข้างมั่นใจว่าอีกฝ่ายเป็นสัมภเวสี ผีอาฆาตที่สามารถจับคนมาเล่นเกมสยองขวัญ ทรมานพวกเขาในรูปแห่งความเป็นตายแบบนี้ ได้ย่อมต้องมีฤทธิ์เดชเป็นอย่างยิ่ง กฤตติณณ์นี่มักหิวกระหายพลังวิญญาณ ถึงแม้ตัวเขาจะมีพลังวิญญาณสูง กฤตติณณ์กลับไม่คิดว่ามันจำเป็นถึงขั้นต้องยื่นข้อเสนอให้ออกรางวัลมาโล่ล่า

ต้องมีลับลมคมในแน่

ทารกดำต้องการตัวเขาไปทำไม พวกมนุษย์แมงมุมไม่รู้ สำหรับประเด็นนี้กฤตติณณ์เองก็ขบคิดไม่กระจ่าง หันไปมองพ่อฟ้าใสที่ถูกเขาทุบตีจนหัวปูดหน้าบวมแล้วก็ถลึงเลขึ้นมา ไม่ใช่ว่าเขาไม่คิดจะรอความช่วยเหลือจากกรมควบคุมมंत्रาและอาคม เพียงแต่เวลานี้ตัวเองถูกล่าค่าหัว การหนีไปเรื่อย ๆ อาจไม่ใช่ทางออก

ชายหนุ่มถอนหายใจยาว นอกจากถูกไล่ล่า กฤตติณณ์ก็สังเกตเห็นแล้วว่าการที่กระจกทุกบานที่เขาเจอถูกทุบแตก บางทีอาจเป็นไปได้ว่าเจ้าทารกนั้นอาจป้องกันเขาหนี และกระจกที่ตามหาอาจไม่มีมาตั้งแต่ต้น

“ฉันบอกทุกอย่างที่ฉันรู้หมดแล้ว แกจะปล่อยฉันไปได้หรือยัง” พ่อฟ้าใสถามเสียงสั่น มันเงยหน้ามองชายหนุ่มที่นั่งยอง ๆ อยู่ตรงหน้าอย่างหวาดผวา หากไม่ใช่แว่นชาล้นถูกกักตุนไม่อาจเคลื่อนไหว เกรงว่าต่อให้ต้องคลาน มันก็จะคลานหนีจากกฤตติณณ์ให้ได้

“ปล่อยหรือไม่ปล่อย เป็นฉันที่มีสิทธิ์เลือก ไม่ใช่แก” กฤตติณณ์เอ่ย ไบหน่าหล่อเหลาฉายแววครุ่นคิดขณะหมุนไขควงในมือเล่น เหล่ามนุษย์แมงมุมมองเจ้าเครื่องมือช่างที่แปลงร่างเป็นอาวุธมรณะด้วยสายตาหวาดระแวงกลัวว่าไอ้หนุ่มนี้จะเปลี่ยนใจ ใช้มันแทงพวกตนขึ้นมา

ความกังวลของมนุษย์แมงมุมนับว่าเสียเปล่าแล้ว การก้าวข้ามปมในใจต่อให้สมองรับรู้ แต่ไหนเลยจะผ่านพ้นได้รวดเร็วปานนั้น ด้วยเหตุนี้แม้อาวุธของตนจะเป็นไขควง แต่กฤตติณณ์ยังขึ้นขอบจะใช้ด้ามมันต่างค้อนมากกว่าใช้ปลายแหลมแทงผู้คน สำหรับเขาแล้ว ความรู้สึกของแท่งโลหะที่แทงเข้าสู่เนื้อหนังยังคงชวนให้คลื่นไส้อยู่ดี

“พวกแกเป็นแมงมุมน้อยที่ชั้นสองนี่ เคยเห็นตัวประหลาดที่ชั้นหนึ่ง

บ้างไหม”

“พวกเราติดอยู่ชั้นนี้ ลงไปได้ที่ไหน” มนุษย์แมงมุมตัวหนึ่งตอบ แต่เมื่อเห็นกฤตติณณ์เลิกคิ้วขึ้นก็รีบเอ่ยต่อไป “แต่ถึงลงไปไม่ได้ก็ยังคงเคยเห็นพวกมันมาเตร็ดเตร่อยู่ ตัวประหลาดที่ชั้นหนึ่งนั้น...จะว่ายังไงดีล่ะ”

“พวกมันเหมือนคนบ้า”

“ส่วนใหญ่ ถ้าไม่โดนถลกหนังก็มีผิวสีดำนั่น” พวกมนุษย์แมงมุมต่างช่วยกันตอบคำถาม กฤตติณณ์เฝ้าสังเกตปฏิกิริยาของพวกมันอย่างละเอียด ก่อนจะพบความผิดปกติได้ในทันทีที่พวกมันเอ่ยถึงคำหนึ่ง

“ผิวสีดำ?”

“มันไม่ใช่ผิวสีดำแบบปกตินะ แต่มันเหมือน...” มนุษย์แมงมุมเผยสีหน้าลังเลออกมา

“สิ่งโสมม”

“เหมือนคำสาป”

“เหมือนทารกดำนั้น” มนุษย์แมงมุมทั้งห้าต่างช่วยกันพูดคนละคำสองคำ ด้วยสติปัญญาที่ถูกกดต่ำทำให้ไม่สามารถบรรยายได้อย่างละเอียด กฤตติณณ์ต้องใช้ความพยายามอยู่พักหนึ่งถึงรู้ว่าตัวประหลาดที่ชั้นหนึ่งนั้นน่าจะเป็นพวกเดียวกับผีซอกเลือด เท่าที่พวกมนุษย์แมงมุมเคยเห็นตัวประหลาดในชั้นหนึ่งถูกแบ่งออกเป็นสองประเภท หนึ่งคือไร้ผิวหนัง และสองคือผิวสีดำแบบทารกดำ

ซึ่งแบบที่สองน่าจะอันตรายที่สุดอย่างไม่ต้องสงสัย

คำพูดของมนุษย์แมงมุมมอบข้อมูลให้กับกฤตติณณ์ไม่น้อย บางทีต้นกำเนิดของทารกดำกับตัวประหลาดที่ชั้นหนึ่งอาจเกี่ยวพันกัน กฤตติณณ์คิดว่าเป็นไปได้สูงที่ตัวประหลาดชั้นหนึ่งคือผู้ป่วยของโรงพยาบาลกักกันโรคที่เสียชีวิตไป และนั่นหมายความว่าข้างล่างอาจมีวิญญาณอาฆาตมากมาย

สถานการณ์อันตรายขึ้นทุกขณะ ทว่ากฤตติณณ์ยังคงเยือกเย็น เขาจำได้ว่าโลกนี้ยังมี ‘ประตู’ อีกบานหนึ่ง ในเมื่อแผนแรกไม่ได้ผลก็ยังเหลือแผนที่สอง ขอแค่หาประตูนั้นให้เจอเขาก็จะออกไปได้ แต่เมื่อสอบถามถึงประตูสีดำแล้วกฤตติณณ์ก็ต้องผิดหวัง พวกมนุษย์แมงมุมเองก็ไม่เคยเห็น

เหมือนกัน

สีดำ...

ในโลกแห่งนี้เขาพบสิ่งที่เป็นสีดำมาแล้วสามสิ่ง รู้สึกเหมือนมันอาจเป็น
สิ่งแทนของนัยบางอย่าง โลกแห่งความคำนึงชั่ววินาทีคือภาพสะท้อนของ
ความทรงจำและจิตใจของผู้วายชนม์ ดังนั้นการปรากฏของสิ่งเหล่านี้ย่อมไม่ได้
เกิดขึ้นอย่างไร้ความหมาย

กาฬโรค...Black Death (ความตายสีดำ) อย่างนั้นหรือ

บางทีอาจใช่ แต่กฤตติณณ์ยังไม่กล้าฟันธง ความรู้ของเขายังน้อย
เกินไป ทำให้เพียงจดจำสมมุติฐานนี้ไว้ในใจ อนาคตได้ข้อมูลมาเพิ่มเมื่อไร
ค่อยนำมาเทียบเคียงพิสูจน์

ชายหนุ่มถอนหายใจยาว บอกกับตัวเองว่า เทียบกับตอนเพิ่งเข้ามา
สถานการณ์นั้นดีกว่ามาก อย่างน้อยตอนนี้เขาก็ไม่ต้องคลำทางอย่างมืดบอด
ซ้ำยังมีไฟตายอยู่อีกใบ

“เหมียววรวว”

ถึงแม้ท่านสมิงทมิฬผู้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรท่านนี้จะดูติดใจกับการคอสมเพลย์
เป็นแนวไปแล้วก็ตาม...

กระดาดเตี้นที่เสียบไว้ในกระเป๋าสี้อุดจกแผ่นอุทกภูมิอันร้อนลวกออกมา
เผาไหม้หัวใจ ดวงตาของกฤตติณณ์พลันหม่นลง

“ฟ้า เธอทำแบบนี้ไปทำไม”

“เพื่อพาคุณมาหาผม” ริมฝีปากของฟ้าใสไม่ได้ขยับ แต่กฤตติณณ์
กลับได้ยินคนพูด เป็นเสียงที่เล็กแหลมจนฟังดูไม่ต่างจากเสียงเด็ก

เบ๊ปชีโก่งตัวขึ้น มันส่งเสียงซู่คำรามในลำคอ นัยน์ตาสีน้ำตาลแดง
หตุบ ชั่วพริบตานั้นชายหนุ่มพลันสังเกตเห็นว่าเด็กสาวตรงหน้ากำลัง
สั่นสะท้าน ด้านหลังของเธอปรากฏผีสาวในชุดกระโจมอก อ้อมแขนโอบอุ้ม
ทารกคนหนึ่งไว้

มันคือทารกสีดำที่ดำมิดยิ่งกว่าอนธการ

เด็กชายเอียงคอกน้อยๆ ดวงตาสีแดงฉานกระจ่างใสไร้เดียงสาว่า

ปราศจากความเมตตาปราณี ดังตุ๊กตาที่กำลังเลียนแบบกิริยาของมนุษย์
“บิดา ผมรอที่จะได้พบคุณมานานแล้ว”

ตัวอย่าง

หมอผีบอกว่า กฤตติณณ์ เกิดในฤกษ์วิบัติ
และนัยน์ตาเจือสีแดงดุจโลหิตของเขาคือสัญลักษณ์แห่งอาเพศ
วัยเด็กของเขาเต็มไปด้วยเรื่องโชคร้าย
มีเพียง เพลิง เพื่อนสนิทที่เขาแอบชอบมานานปีเท่านั้น
ที่ทำให้กฤตติณณ์รู้สึกว่าชีวิตมีความหมาย

ทว่าในวันเกิดปีที่สี่สิบห้า กฤตติณณ์ประสบอุบัติเหตุ
และย้อนเวลาไปเมื่อเก้าปีก่อน ในช่วงที่เจอเพลิงครั้งแรก
และยังทำให้เขาได้สัมผัสกับโลกอีกใบที่ตนไม่เคยพบเจอ
ผีร้าย วิญญาณอาฆาต วัตถุต้องสาป
หรือกระทั่ง กรรมควบคุมมนตราและอาคม ที่ยังมีอยู่ในประเทศไทย
แผนเพลิงที่เขาคิดว่าตนรู้จักอีกฝ่ายดีแล้ว กลับเป็นดังหมอผีในกรรมนั้น
รวมถึงสาเหตุที่อาของเขายสาบสูญอย่างปริศนา
ก็ยังเกี่ยวข้องกับวัตถุต้องสาปที่ว่ำนั้นด้วย

ยิ่งกฤตติณณ์ก้าวเท้าเข้าสู่เรื่องราวลึกลับนี้มากเท่าไร
เขาก็ได้ค้นพบความจริงอันน่าหวาดหวั่นเกี่ยวกับตัวเองมากขึ้นเท่านั้น
แท้จริงแล้วสิ่งที่วัตถุต้องสาปนั้นหมายตา...อาจคือตัวเขาก็เป็นได้

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7600-5

9 786161 876005

Abuse, Dubious Consent,
Underage Sex